

Zvaigž�de

SANVAITINIS LAIKRASČIJS.

Nr. 1

BROOKLYN, N. Y., D. 31 SAUSIO (JANUARY) 1901 M.

Metas I.

Nuo Iszleistojo.

Geidamas idant mūsų Miela Tėvynė, su sziuoju nauju szimtmecziu pakiltu ir atgautu sau laisvę ir tiesę ir norėdamas ant to savo pajėgas praukauti, pasiryžau iszleisti naują sanvaitinį laikrasčį, kurį uzvadiu „Zvaigždė“. Lai mings mūsų Tėvynė bus, jei sąnariai isz kurių ji susideda, t. y. lietuviai bus dorus ir geri, žmogus gi greičiau pasilikti doras, kada jis yra atitrauktas nuo nuolatnio su blogu susitikimo; trokšdamas tad tame savo tautiecius pagelbėti, t. y. užimant juos skaitymu, atitraukti juos nuo blogų draugyszių, Zvaigždėje talpisi daugiausia apysakas, kadangi, ant kiek matau, mūsų žmonės tokiu laikrasčiu reikalauja. „Zvaigždė“ bus tai laikraštis tautiškas, o jogiai ne vienos tautos neršime ant svieto idant neturėtu savo religijos, lietuviai gi visi, iszemuskelis isztvirkėlius, yra visi krikščionys-katalikai tad ir „Zvaigždė“ bus laikrasčių krikščionyszkų-katalikiskų. Kurti lietuvų szirdyse ugni tikejimo ir patriotizmo tai bus „Zvaigždės“ užduotis.

Dėl tos priezasties apysakos talpinamos „Zvaigždėje“ daugiausia bus tikejiniškos ir patriotiškos.

Apart to „Zvaigždė“ rupinsis apie Lietuvų, ypač Amerikoje gyvenančių, garovę, o jogiai daugelis mūsų hrolių ne gauna geresnės vietos ir darbo ir priversti yra sunkiai dirbti už mažą užmokėtį, ir da daug skriaudos nukęst. Negalėdami net niekam pasiskųsti, kada gi nemoka angliskos kalbos,

„Zvaigždė“ negys tame juos pagelbėti. „Zvaigždė“ talpūs „Budą iszmokimo angliskos kalbos“, įdedama tiek į kožną numerį, kiek žmogus darbininkas gali lengvai persauvę iszmokti, idant tokiu budu lietuviai, skaitydami laikrasčį iszmokytu ir angliskos kalbos. Žodėtu sakant, „Zvaigždė“, pradtinama prie skaitymo ir mokiniškos czionykszies, teip jiems reikalingos kalbos, ves juos į geresnį būvį. „Zvaigždė“ tą visą iszpildys jei lietuviai jos klausys ir ją rems, nes tik isz vieno darbu varydami, viens kitam ranką padaodami, galime sunku darbą atlikti.

Pirmi 4 „Zvaigždės“ numerai bus iszsiųsti kožnam kurio adresą žinojau pūntes gi numeras taps iszsiųstas VIEN TJEMS KURIE UZ LAIKRASČI PININGUS PRIŠIUS. Bargo nelus niekam, neziruint kas jis butu. Kada paemiau mislį, laikrasčį iszleisti, nesitiekėjau idant suteikiant kokius priesus, nes niekam blogo nenorejau padaryti, bet vos tik pasklydo balsas apie naują laikrasčį, tuojaus neriuose laikrasčiuose, patilpo žinios, susiazskum užkenkimo „Zvaigždėi“ mierni, todėl matau jogiai sunku bus su visais sutikti ir reiks daug priesų turgti. „Zvaigždė“ visada laikysis teisybės, o priez melą kovos kiek galės, norint jo platinotjai pyktų ir net kerszuoti nesi drovęti. Asz isz savo pusės vien praszau: visiems laikrasčį nusiest negaliu, tad praszau tą kurie nuo manęs apturės laikrasčį idant teiktusi jį parodyti savo draugams.

Leisdamas, tad sizą pirmą „Zvaigždės“ numerą, villuosi jogiai daug ras pritarėjų, ir geidžiu jiems kuolaimingiausio naujo szimtmecio.

Iszleistojas.

ZVAIGŽDĖS AGENTAI:

Lietuviai gyvenanti Shenandoah, Pa., už „Zvaigždę“ gali užsimokėti pas:

P. K. Radzevičius,
121 E. Centre str.
ir pas p. V. Chmieliauką
231 E. Centre str.

Lietuviai gyvenanti Mahanoy City, Pa., už „Zvaigždę“ gali užsimokėti pas:

P. J. Jurgelevičius,
605 W. Mahanoy ave.
Mahanoy City, Pa.

Kas parupis dėl „Zvaigždės“ penkis už visą metą isz augsto užsimokancius prenumeratorius, prisuntęs pinigus apturės \$2,50 auksu vienam pinigę.

Zecerių Stoka.

Visuose kuomet lietuvizskuose laikrasčiuose randame garsinimus, reikalaujančius lietuvizsky zecerų ir jų ne gali gauti. „Viltis“ paliovė net iszedinėti dėlei stokos zecerų, „Zvaigždė“ pasivėlino iszeiti teipgi dėl tos pacios priezasties. Stebtinas daigtas, kad lietuviai ne kimba prie mokiniškos zeceraiuti, nors tas darbas ne yra be naudos. Ar negeriau padarytu tėvai, kurie savo vaiką vos paibaigus sziokią tokią mokslainę, tuojaus velka anglų kasti arba prie kito kokio darbo, jeigu jie, matydami savo vaikę gabumą leisty jį mo kytis zeceraiuti?

VEJUOTA NARTIS.

TIKRAS ATSTITIKILAS.

I.

Szalta rudenis diena baigiasi. Pasukutiniai saulės spinduliai slepiasi už kalno. Vakarų vėjas sziokszdamas neza palszus tuszczius debesius rytų pusėn.

Pabaigę lauko darbą sodiečiai pasislėpę grinciose. Kur nekur dar davesi girdėt balsai piemenukų, varinėjančių tvartan gyvulius. Pagaliaus ir tie nutilo.

Isz kaminių sgrimzdusių į žemę sodiečių bazuželių vercziasi dumai panasas į anuos pilkus debesius, su kuliais susilieję traukia teip jau į rytus.

Szen ir ten apie triobas girdėt balsas ukinių sargo — szunes, kurs lyg norėdams pasirodyti, kaip sargiai pildo paverstą sau tarnystę, žiurėdamas į plaukiantį virszum debesų mėnuli, nobodžiai pratedamas loja.

Kurczias szunų staugimas ir liudnas gaudimas vejo neramiai atsimusė szirdyse sodiečių. Tyliai pavalgę bulvių su zalbarszcziais jie sugule; vyrai nuvej ant szieno, vaikai sulipo ant pezciaus. Ir mergos suplovę blidus ir palakdinę szunis nuslinko į kamarą po patalais.

Palakę szunes nutilo: sulindę į budas ir pasiures sumigo. Tik vėjas dar neperstoja gaudęs pro sąsparas ir draskęs sziaudinius sodiečių stogus.

Laukiniai pauksčiai ir žemės gaidalai tyliai tunojo pasislėpę užtvėjų. Rodėsi visas prigimimas buvo užmigdytas oszimu vėtros.

Ne visi vienog po sunkių dienos darbų ramiai išlejo pastogėse!

Taku piec palių per pelkes ir klampynes slenka pasiramstydamas stacziuka žmogus. Pailšę jo kojos tankiai klumpa už kupurnų; vėjas stumia jį atgal. Bet jis susilenkęs, stipriai remdamasis savo lazda, nepaisydamas bjauraus kelio ir oro, eina toliau kartas nuo karto prakaitą ranka szuoostydamas ir sunkiai atsidusdamas. Tai kulikas, Jonas Raiba, grįžta pabaigę savo darbą pas svetimus, į savo bazužę, kur laukia jo pati.

Sziandien pabaigę savo kulimą pas Rimus ir to vakarienei, nepaisydamas nė tamsos, nė vėtros, iszėjo į savo kaimą. Nors buvo iki jo kaimo mylia ke-

lio ir Rimai draudė nakvoti, bet jis atsisakė.

Rupejo jam namie pati ir jo pirktelė, kurioje jau visa nedelia nebuvo. Ir bene jam pirmiena nakcija keliauti! Žino gerai apielinkę, nepakyls, o rytų vėl gal gaus darbą kur pas ukinį ką savo kaime.

Apmislydamas savo vargus, nuleidęs galvą, žingsniavo isz valios papaliaus.

Staiga iszgirdo terp oszimo vėjo balsą. „kuviau“.

Jonas kruptelejo. Pakėlė galvą, apsidairė.

— Tai apuokas. — ramino pats savę.

Bet nors žinojo, jog tai apuoko balsas nors pripratęs buvo prie tokios kelionės, visgi jam neramu psidarė. Stengėsi prasiblaivyti; bet velni.

Kas tai? Tiek sykių jis dar galvijus ganydamas nakvojo pahose ant kųpsto, tiek sykių girdedavo verksmingą apuoko balsą, o dar teip nyku jam niekad nebuvo!

Nuspjovė, persizegnojo ir ėjo toliaus.

Bet vis buvo lyg nyku. Prijautimas czia, ar ką?.....

II.

Ne tik viens Raiba nemiegti. Nemiegti dar ir Raiszys su savo paczia, nors žiburys jų pirktelėj seniai jau užgesitas.

Neramiai kuzdasi jis su paczia. Apsivilkęs jis sermėga, drebančiose rankose laikydamas kirvį, tarytum baisesi kovoja pats su savim. Sudribo ant suolo ir prastenėjo: — „Bijausi!“

Kas jam darosi? Ko jis bijosi? Kur pasirengęs teip velybam laike ir teip baisioj naktij? Rankoje kirvis. Gal į palias rengias pasikirst puszelį? Bet tai ko jis bijotų?

Jug jis gana tankiai eidavo žiemą į palias ir kirsdavo puszeles tykių naktij ir mėnasienoj, o nė kartą dar palių sargas jo nepagavo! O dabar, ko jam bijotis?

Bet Raiszys ne į palias tą naktį rengėsi! Pasirengęs jis buvo prie baisesaus dalyko, kurį žmogui bjauru ir iszartli!

Kirvis, kurį laikė drebančiose rankose, buvo iszgelaistas ne dėl pu szelių kirtimo. Su juom Raiszys sziankt rengėsi nukirst. — galvą savo jauniesiamjam broliui ir marcziai!....

Teip, rengėsi Raiszys nužudyti ja-

vo tikrą brolių Juozą, su kuriuom draugė užaugo po motinos sparnu, su kuriuom dar maži budimi žaidė, su kuriuom perleido jaunystę ir užaugo į vyrus sutikime!.... O varge!

Atminimas pereitų dienų ir meilės, kurią jam rodė brolis, tarytum griebe jam isz rankų kirvį. Kraujas stengė gyslose. Visas jis drebojo.

Tarytum Grugys krėtė Raiszį tik pamislyjus, kad jis rengias atimt gyvastį savo vienatiniam broliui, kurį jug pirmiaus mylėjo. Bet pikumas ėmė virszų ant broliszkos meilės.

— Lyg jis vertas vadėtis broliu? — nuolat lyg sznabžėjo kas Raisziui į ausį.

Juozas turi pusantro margo, kurį jam paliko tėvas. Jug po teisybei tas laukias turėjo likt vyreniamjam! O dabar jam primetė, lyg sznuiui, šo rubliu, o jauniesiam paliko viską: pirktelę su tvarteliu, visus rakandus ir karvę.

Prasž jis Juozo, kad jam nors karvę atiduotų. Bet kur tau! Sako: man tėvas paliko, aš jau ir turiu!

Tai kodėl ne jam tik Juozui tėvas viską paliko? O jam tik šo rublių? Jug abudu lygus vaikai. Dar jis vyrenis! Vertėjo jam nors lygiai padalyti turta. Tai kas ką Juozas isz jauno buvo truputi iszdykęs? Jug jaunystėje kiekvienas kvalesnis. Tai ar reikejo jau teip jį užtai nuskrinauti?

Keikė Raiszys ir tėvą ir brolių, mislydamas apie užraszus. Bet ką padarysi? Užraszė jam ir ji laikio!

Szią vasarą Juozas laikė net dvi karves. Ganeva, mat, nieko nekasztivo, o isz viršų ir sviesto vis surinko nors ant druskos.

Dabar tą, teip paliktą karvę ant Visų Szventų Jomarko pardavė ir gavo net 30 rubliu. Jonas prasžė brolio paskoliti jam nors 25 rubliu ant karvės. Bet kur tu nuo jo gausi!

— Negaliu — sako, — reikia taisyti grinciją ir atskyrium sukalt tvartą.

O pavasarį, mat, vėl pirkęs kitą karvę, kuriai ir rengia tvartuką.

— Bjaurybė — pamisljo Jonas. — Jis rengias susistaiyti triolius, nei koks buras, o aš ne parsui netolius atskyros skolės, priemenioj turiu laikyti. Gspadioriauja jis ant mano geru!.... Palauk, nesidžiangi tu su savo tvartu ir karvel!....

Jonas pasiryžo atkersztyti broliui, bet vis tėsė ir tėsė. Ir kas zin kolliak butų tėsės, kad ne pati.

Jonienė siuto iš piktumo pamačius gerai apsitaisiusią, dikta, nei kokią gaspadinę Juozinę.

— Lauk tu gerol! Sutrė, ubago dukte į gaspadines virsta. Kad ji nesulauktų!

Ir ji užsigrįždavo, negalėdama iš piktumo už Jonienės nė žiūrėti.

Namie nuolat zaunijo Jonui, kad eity į atimtų nuo brolio už karvė pinigų, kurie jug greičiausiai jiems galėjo prigulėti, kaip Juozams.

Taigi, kada Roiszyz jau apsirėngęs dar dvejojo eit, ar ne, ji vėla prsdėjo rėkt ani jo.

— Eik, durni-ū! Žinai, kad pinigų laiko skrynutej. Inuly per užlaida, nė negirdės!

Bet Rai-zyz vis bijojo. Ant gal tiesiog pasakė, kad neisės. Juozai gal pausti, o tada kas but?

Plusdama Jonienė apsilviko skranda, dėl viso ko pas ėmė peili, ką duona rieki, r liepė vyruai eiti drauge.

— Asz — sako — tavę atginsiu, kad tu bijai. Eival! Vaikas miega, nepabus. Ir iszėjo.

III.

Juozo Raiszio į riktelę stovėjo atscia! nuo ukinių triubų, gale kaimo nuo palyi. ant kalnelio.

Nors riktelė buvo mažytė ir pas tatyta kaip ir kitų daržinijų: prie vieno galo pr lipdytus tvartukas, o prie kito po langu pasizūrė, prikrausta dirpų ir szieksztai q. bet iszrodė gana sziariai. Matyt darbusius buvo Juozai.

Vaikų jiedu neturėjo, abudu dirbdavo, tai ir gyveno pusėtinai, kaip dėl daržinijų.

Paski, tiniam laike Juozas buvo nesmagus, lyg nusimings. Kada pati klausė jo, ar neserga, jis tik ranka mstelejo.

Tą vakarą, kada lauke buvo vėtra, jiedu mažai kalbėjo. Juozienė troszkino ant vakariniės bulvės, o Juozas drožė padus klumpėms. Pavakarien av suvis nekalbėd-mi. Matyt, abudu buvo nesmagus.

Po vakarieni dar Juozas norėj pa baigt drožinėti padus, bet jam nesisekė. Ims ir įjėvas perdidelį pozą.

Metė tada padu ir sukalbėjęs poterius atsiguļė. Bet užnigt negalėjo. Apsitrusus pati atsiguļė szalia jo.

— Ar užstumei duris? — paklausė jos Juozas.

— Užstumiau.

Bet jis dar lyg nepasitikėdamas užsikelė; nuvėjį tvartelį paziūrėt karvės ir parszo, dirstelejo į kamariukę ir vėla atsiguļė. Miegas vis jo nėmė.

Kaszin kodėl jam sziądien vis nielijosi tėvai, jaunystė? Kada dar mažas budamas jodinėjo su Jonu ant lazdy, pasku, kaip ganydami paliose galvijus ugaudavo, jieszkajo laukinių ančių kiausziņu, o vakarais pargidami dudodavo ant ragelio.

Viską Juozas atsimesna; tarytum tik vakar dar teip buvo, o czia jau turi į 30 metų. Mislys tos pagaliaus pradėjo bet neai-zkios. Jau rodos jis nemislija, bet isztkro vaikszočiajo po palias pas kui galvijus. Renka jis, rodos, ant krumo mėlynės ir gardžiai valgo. Bet sziati krumė susznypsatė gyvatė. Jonas nusigahdo, pa-zoko ir... pabudo.

Klausol....
Isztkro grincioj lyg szabzdai! Bet czia nė gyvatės balsas! Juozas pastiro.

Girdi jis, kad po grincią kaszin kas szlepszi, grabalioja. Norėdų rėkt, kalt paczia. Negali nė pasijudēt, nė lieziuvį apverst; ir tas tarytum sustingo.

Sztai saleszėjimas artinaisi prie lovos. Juozui kraujas užsidegė.

— Kas czia? — riktelėjo jisai szokdamas isz lovos.

Bet tuo tarpu atkyse jam pasidarė tik marga ir jis sudribo atgal į lovą.

— O Jezau! — isziveržė jam isz burnos.

Ant Juozo riksmo pabudo pati, bet nežinodama, kas czia pasidarė, stvėrsi už vyro.

Staiga szoie pajuto dieglį ir nusistvėrus cz szono, sukniubo ant vyro.

— Kur pinigai? — iszgirdo dar rustų balsą, bet atsakyt nieko negalėjo.

Parpuolus ant vyro, suziuoipė kraujusės papludusią jo galvą.

Kaip levė szoko isz lovos ir nustvėrė už gerklės žmogudį, bet kirviu jau nukirto ranką.

Susopo moteriszkei szirdį; griebėsi sveikata ranka už krutines ir terį pirszty pajuto szaltą geležį. Suspiegė ne savu basu szona ir sudribo vėla ant lovos.

Grincioj pasidarė vėla tylu. Girdėt galima buvo tik szlamėjimą, grabaliojimą ir kartas nuo karto bjaury szabzdėjimą, nei sznypsztimą angies, kuri isz krumo persergsti žmogų, kad nesiartintų.

Kalbėjosi pasznabdomis pats su

paczia, brolzudys, ką tikėdamasis rasti pas broļį kelis rublius, užmuszė jį. Bet pinigų rasti patamsia negalėjo.

Sermėgomis ir skarmalais užkamzszė langelius ir užsiezibė lempukę.

Buvo jau vidurnaktis. Nenoroms Jonas prie žiburio dirstelejo ant lovos.

Dirstelejo ir pastiro.

Ant lovos gulėjo jo brolis Juozas. Veidas jo buvo kruvinas, isz galvos isz-tiszské smegenys. Skersai jį gulėjo jo pati: abudu papludę kraujuose.

Užgržė Jonas nuozmų savo veidą. Akys jo žėravo tartum pasiuztusio szunes.

Su žil-urū pradėj jieszkoti skrynutes su pinigais. Rado ją pati Jono po Juozų lova. Atplėszę ją rado 35 rublius, kuriuos pati užsikiszo už anxio.

Jonui nesmagu buvo. Dar sykį žvilgtterėjo į broļį. Fridejo ranką prie jo krutines.

Szirdis dar plakė.
Juozas atvėrė akis ir tartum įsmeigė jas į broļį.

— Jonai!... Broli! — iszstarė silpnu balsu. — Tai tu!...

Jonas užsigrėžė, bet akys brolio jam svilino krutinę. Jonienė iszgidrus balsą svainio nusigando.
— Jis izduos mus! — susznabzdejo ji prieklama prie lovos.

Szviestelejo szviesioje geleztė peilio ir įstigo į Juozo krutinę.

Kraujas prasimuszė kaip isz uolės, o mirsztantis Juozas vis iszvertęs akis žiūrėjo į Joną.

— Broli!... pratarė dar jis duslum balsu, — tegul tau Dievas dovanojal O Vieszpatie!

Ir daugiau jau netarė nė žodžio. Bet akys jo vis buvo atkreiptos ant Jono.

IV.

Skubinosi Raiszys su paczia namo atlikė szetoniszką darbą.

Vejas jau prasklaidė debesins, ir tik balgzanas mėnulis žiurejo į bėganzius, apsitazkziusius brolio kraujais galvatudzius.

Einant isz kiemelio suspigdo dar neraminai apuokas. Jonui nyku buvo.

Ko jam nerimut? Jug mėnulis nei-zduos jo piktadarystes, o apuokas... tas ir aport „ku-viau“ daugiau, nieko sztart negali.

Vienog ir tas viens žodis „ku-viau“ — rodos, piktą lėmė Jonui.

Kokių velnių spygaui! — suniurnėjo skubiai žengdamas.

Daugiau liudinįkų to bjauras darbo Jonas tikėjęs neturįs.

O kas žin?... Gal ir buvo dar vienas ir tai baisesnis už apuoką ir mėnulį....

Kad Jonas but gerai temijęs ir apsidairęs, tikrai but pamatęs, lyg šveszėlį išszlinkusį iš Juozų pasziurės, kur atovejo, ir išsznykusį už pirkteles.

Bet Jonas apie tai nemislįjo. Deginc jam krutinę tos stiklinės brolio akys ir jis nieko nesakydamas nei pačiai skubino namo.

Ant galo sztai jau ir jo bakuželė, aptvėta suluzėdais tvora. Perėjo per spragą, kur kadaisia buvo buta vartelių ir įėjo prie durų.

Tuom tarpu dar sykį suspigo prakėdamas apuokas, tartum persergėdamas Joną.

— Tai nepastyzta sz-tonas! — jau garstai tarė Jonas ir skubiai įlindo į pirktele.

O Jonai! kad tu butum atydziai apsidaraęs pirm įlindimo į savo bakuželę, tikrai butum pamatęs prie szviesos mėnulio szeszėlį, kurs lydėjo tavę nuo ne laimingo tavo brolio grinczios, ir gal butum priverstas papildyti dar vieną piktudryste, idant antra užslėpti uirmą.

Betu tu neįpadarai, nelaimingas! Dar nesukrėkęs kraujas brolio ant tavo rankų ir kirvio, atėmė tau atsargumą ir tavę dabar pasieks ne tik sudas Augszciausioje, bet gal dar ir.... žmonų!

Prakeiktas busi nuo giminių savo, o žmonės szaljis nuo tavęs, kai nuo pasituosios žvėries, nes užsitarnavaitant toi!

Nedarė grincioje žiburio. Nūsirengė patamsia.

Tuom tarpu babudės ant pecciaus vaikas paklausė:

— Kur buvot, mama?

— Niekur.... Parszo papalį įieszkojom: — atsakė ruseziai motina.

— Ar radote?

— Ar nemigosi, nezaunijęs ezial Kodėl nerasim! užrekė vėla ant vaiko,

Daugiaus vaikas neiszdrįso klausinėti. Užsiklojo dvikarte galvukę, bet negalėdamas pergalėti savo žingeidumo, klausė, ką tėvai sznekasi, ir nors viena akia išzo dvikartės, kad ir tamsoje, norėjo pamatyti, ką jie daro. Negalėdamas pamatų patirai vėla sau ant pecciaus ramiai užmigti.

Raisziai net ir marszkiniais kitais apszivilko. Turėjo slėpti kruvinus žen-

klus net ir nuo savo vaiko, kad nepapliauksztų kitiems kaimo vaikams.

Visus kruvinius drabužius, kirvių ir peilį sudėjo į kruviną Raisziesės andaroką ir abu galą užriszė pakiszso po peccium.

Po tam, tikedamiesi, kad jau visus ženklus ano bjauras darbo paslėpė, įeodu suale.

Vartosi Jonas nuo vieno szono ant kito ir jokiu budu negali užmigti.

Mato jis priesz savę baltas akis brolio ir girli jo duslų balsą: „Broli, tegul tau Dievas dovanoja“!

Kad butų keiksmą iszgirdęs iš lupų mirsztančio brolio, nebutų jam gal teip neramu.... Bet dabar....

— Ech! — prastėnėjo jis ir galvą pakiszso po patalais.

Bet paveiktas mirsztančio brolio vis stovėjo jo akys.

Teip kankinosi iki ryto.

Kaip visada dar priesz dieną Jonienė pakilus rengė puszrycius. Rankos jos drebejo. Kele kropelę su bulvėmis ant kudmento ir isleido iš rankų. Vanduo ir bulvės užgesino ugnį ir ji vėla iszaujo turėjo kurt.

Nulpo nuo pecciaus vaikas ir norėjo dapađėt motinai, bet szti tik užkeikė ant jo ir nuvijo gulti.

Užsikėlė ir Jonas ir, nė žodžio nertardamas, pradėjo taisyti spragilą. Bedordamas yla skylutę tarpinję įsidurė pirszta.

— Paraliai paimtų!.... — užkeikė ruseziai ir numetė spragilą.

Sėdėjo krapsztydamas pypkę kartas nuo karto dirsziodamas per langą, tarytum ko laukdamas, rustus, neramus.

Ir duvo ko nerimauti!....

Viens tik vaikas, sau ant priespečiko sėdėdamas, vijo iš pakulų virvutę. Nežinojo jis, delko tėvai szandien toki pikti. Bet nedrįso juos prasznekįti.

V.

Jau netoli pėtus, o Jonas vis dar sėdė po langų ir nuobodziai žiuri, ar neateina kas. Tik po piet, kuriuos teipgi labai negardziai szandien survalgė, pamatė taku nuo kaimo ateinantį kokį ten vaikėžą.

Kruptelejo. Bet nieko nesakė.

Už valandos Žagarių piemenukas įėjė į grinczią ir tarė:

— Dėde, jus brolis negyvas. Isz nakties rado sukapotus abudu su paczia.

— Tai szteip?... Na kas dar juos ten galėjo sukapotų? — tarė kokiu tai

pekliszku balsu ir daugiaus nieko piemenukas nė neklausinęs, pradėjo rengtis ant brolio szermenų.

Kad vietoj piemenuko but buvęs suaugęs, suprantantis žmogus, isz Jono balso but labai nusistebėjęs. O kas žin? Gal but ir pažvelgęs jį?....

Bet piemenukui — kas jam galvoj! Pasake ir apszikus iszejo.

Apszivilko Jonas „naujaja“, jau apnezziota, sermėga ir netaręs nė žodžio iszejo.

Nesmagu buvo Jonui eiti ant szermenų brolio, kurį pats nužudė. Szimztą sykių but bevėljęs nematyti tų szermenų, visai ant jų neiti!

Bet kaip ezia neisi. Ką pasakys žmonės?

Ejo nuleidęs galvą, tarytum labai užimtas kokiomis mislimis, bet apie ką mislįjo, nė pats nebut galėjęs pasakyti. Galvoj jo visos miszys maislėsi. Buvo piktas; bet pats nežinojo nė ant ko pyksta, nė už ką.

Prisiurėtinęs prie pirktelės brolio atspiektėjo ir szziurpuliai per jį perejo.

Gale pirkteles ant kelio pamatė lriczką užoinkytą pora arklių. Nežinojo, kas tai galėjo buti nes nė briczkos nė arklių nepažino.

Buvo tai tyrinėtojas su rasztinju ir keli kaimynai.

Lavonai jau apziūreti ir szeip tei greta viens kito paszrovoti. Dabar jau tik tyrinėtojas klausinėjo ar nesuiks bjaurios žmogųdystės.

Rasztinjkas raszė protokolą.

Jonas įnejęs, pagali mađą, puolė ties broliu ant kelių ir trindamas sausas savo žibancziąs akis, krutino lupas. Nėva kalbėjo poteries už nabaszniko duzsią.

Akis laikė tai nuleidęs žemyn, tai uždengęs rankomis. Nedrįso dirstelti į broli.

Nors jau valandą klupojo, bet nė sikėlė nezinodamas, ką daryti.

Pagaliaus paszaukė jį tyrinėtojas. Klausinėjo, ar nepažvelgia ko, kas galėjo nužudyti jo broli.

— Nieko nežinau. — Suniurnėjo nuleidęs žemyn galvą ir trukziodamas peccziais.

— Gal žinai su kuom brolis paskutiniam laike pykosi? Gal kas jam grąšino kada? — kvoszė tyrinėtojas.

— Ką asz galiu žinot?... — vėla burbtelejo brolyduys.

(Toliaus bus).

Kas sviete girdet.

Kaip matyti tai XX amžius dėl lietuvių daug pritaė. Laikrasčiai vis nu kaip gribai pradeda atsirasti. Girdėjome jog Chicagoje pradės, kasdien „Sakaleis“ skrudinti, Pitsburge ir Philadelphijoje „Lietuvius“ su kokiū tenai kitu, ismintinis lietuvius mokėis, Brooklynne „Zvaigždė“ svies ir mūsų broliams apysakas į ausis kraus, o stiai dabar vėl „Ukinėkas“ apgarsina visicms ir kotnam atsakyriam jog Tiltėje „Naujienos“ pasirodys. O ar ziotote kokios tose „Naujienose“ naujienos tilpas? Ugi kas jog gerai mokės apjuoditi, tai galės ta savo ismintines darbą „Naujienose“ apgarsinti. Programas aisziškai garsina: „Naujienose“ spaudis akvyi rasitai apie „mūsų prabaszcius“ apie „mūsų mergesles“..... Na tai bracie turisime puikių laikrasčių! Ha! kaip kas moka teip szokla..... Aiszku, kad mūsų „inteligenti“ daugiau nieko ne moka, kaip tik kunjgas juoditi ir apie mergesles mislioti. (Naujienos iszeis „Varpo“ ir „Ukinjo“ are-dakcije).

Dras. Szlupas ketina lietuvius nepaprastos ismintines iszmokyti iszversdamas į lituviszką kalbą: Buchnerio veikalą „Kraft und Stoff“. Tik tokiu budu, mūsų sviesius daktarus, visus lietuvius materialistais ir evoliucionistais padarys, o visus gamtos klausimus lietuviams iszrzesys, o Dievą su duszia suvis iszryses. Kiti szios gadynes moksliniaz ir tai ne koki „akli dieu-vozziai“ bet teipgi materializmo apgyneji ypac prancuziszkai tvėikają kandams ant maisto paskyrė, o laiką kada ta veikalas gėrbermas buvo, epoka „decadence“ t. y. nupuoliemo uzvadino, bet mūsų „vardgideniū globėjas“ turbut kandams to skanaus kasnelio uzvydi ir ketina lietuvius juo pavaiszioti, byle tik jie isz auksto uz tapuotą uzsimokės. Ha! kas galva tai izmintis. Ar butu dris. Szlupeni dekingas uz isztraukimą ant virusu snerpesėjusi ir supelėjusi teorijų pats Buckneris, jeigu jis da butu gyvas, tai yra kitas klausymas. Mes turime daug draugų kurie naudojasi isz mūsų veikalų, nepaisidami ar mums garbę ar gėdą atnesz — jie daro pagal savo ismintį.

Bet netik vieniems lietuviams XX szimtmets zadai bū laimingu. Szitai Vokietijoje trukai rengiasi naujam szimtmėtieje greicziau nė paskuziniai lekioti. Ketina tenai kinkiti ne garą bet elektrika ir kaip megimimai parodė nulekšą 250 kilometry ant adynos. Na! tokės vazėvimas tai kas kita! Nespeji įsėsti o czionai jau kasin kur atsitikai.

Jau tai turbut szime szimtmėtieje visi keliai susitrupins, nes tik paklauskite. Szitai prancuziszkas inžinierius Berlier ketina iszvesti apaczia Gibraltar'o sumaugos terpu Europos ir Aprikos tuneli. Ponas Berlier tvirtina jog visas darbas eis lengvai ir jau jis turi pardirbtus planus. Sunkiausia bus padaryti ventilaciją idant žmones keliandami neuzdustu,

bet inžinierius Berlier tvirtina buk jis jau iszradėis ant to budą tiktai uzlaiko jį paslaptje. Kasztuošes tas potėminis kelias 92 milijonu mārkių t. y. apie 23 mil. dolerių ir galis buti pabauzė 1907 metuose.

Jei kas tai Anglia trokszta tokio kelio su trumpinimo, nes jį greicziau galetu nukeisti į Apriką savo kareivius idant Burus iszsmuztu. Bet da kol kelias susitrupijs tad Burai turbut tvirtai tiki jog jiems XX szimtmets liuozsybė suteiks ir tai vilczia sustiprianglius kad pliekia tai pliekia. Kada Lordas Kitchener pareikalavo da daugiau karumenes, Angliojc pradėjo rinkti liuosnorius, bet tas teip iszleto cina jog 5,000 negali surinkti, neizurint ant to jog Lordas Kitchener praszto idant jam nos 30,000 tulstantzių atsizstu. Dabar gi kada žmonės kuom kitu užimti bus da sunkiau akvatynijū nekaltus Burus muszti gaut, nes XX amzius praejusis szimtmeczių keliū eidamas ir gilines su savim vedasi, kuri nutraukia nuo sosto ir galingsu karalius o siuczia juos priesz sosti Auksczciausio idant tenai isz savo vieszpatavimo skaitlijū iszduoti. Teip padare ir su Anglios karaliene Viktorcia. Pereitas amzius guodojgo senute kuri kuomet sykiu su juo savo gyvastij pradėjo, bet naujais turtam neuzkesdamas senų tik brauzks ir užbaigė dienas jos vieszpatavimu. Vietū Viktorios užmė iszsiligės sosto jossunus Albertas Edvardas Valjios princas, kuris dabar vieszpataus po vardu Edvard VII. Bet sako, jog najaisis, akralius nos džiaudosi nes jam ir gaila ir baisu. Gaila jam jogukia jau dabar negalės ne tik į Monte Carlo nukeliuoti ir tenai teip ruletos pasilinksminti, bet nė su senovės draugais klubuose linksmai naktis praleisti. Isz kitos pusės baimė jį ima. Motina jo karalienė Viktorcia, matydama jogiaį jau sostą turės apieisti, pasizaukė pas lova savo dabartinį Anglios karaliū drauge su lova anuku Vilhelmu Vokietijos Kaizeriu, ir pareikalavo nuo abiejų idant prėitadėtu uzlaikyti visada ramybę ir sergetus karės. Abudu ta prizadėjo, bet kaip dabar ta iszpildyti? Anglia, pasikėsinus Burus iszmuzti, nuklimpo su visom š keturioms ir Edvardas ją turi trukti o tie nevidonai Burai, ja vis da giliau klampina, teip kad jau dabar Anglia netino ką daryti ar bėgti ar rekti. Begitėgėda, stovėti baisu. Generalas Waldersee skerdžia Kinieczius, ir kaip pasakojia, suvis nemitjdamas ant milasirdzistes, tad Vilhelmas turėtu jį sulaukyti, bet kiniecziaz kaip įmanydami pjuona krikszcionis rečia juos ginti, o priegtam Kinieczius sumuszs galima butu kokį sklypellį isz jų vieszpatytes paimti, o tai butu kasnelis gana skanus. Tad dabar darykie ką darąs. Jau tai teisingai.

Ant szio margo svetlio

Nėra tokio žmogelio

Kurs nenestų kryzelio;

Sunku vardgideniū bėda ir kariams.

Tai-gi nekuriu tokį vargą kaip imano matina. Teip duokime sau isz-

tremti ant Szv. Alenos salos Burai su savo jenarolu Cromje, idant turėti kokį nos užsiėmima ir pasilinksminima, sunislijo parengti parodą. Na, ir ar ziotote ką, ta paroda ant szv. Alenos salos Burams pasisekė geriaus ne Paryziuje praucuzams. Teisybė, nelankė jos daugybė iszkilmijū ir paprastū žmoniū, vie-nog jį buvo akvyta, nes surengti parodą turint ant milijonus frankų ir pagelbo viso svieto tai nedidelis daiktas, bet surengti tą viską be pinigų, be jokios isz szalies pagelbos, tai yra suvis kas kita. Neslankė tenai kuningaizszcziai ir kiti žingėdius, o vienog buvo tenai daiktai kurie ir ant Paryziiaus parodos kiekvieno akį butu ant savęs atvertę. Buvo tenai da pavidalai greitai sznuojanczių armoty; vienas buvo isz metaliaus, kitas gi isz medzio idant padaryti rānkoms tų kurie uz liaisy kovoję ir dabar uz ją kenecia. Buvo skripla vieno isz Burų rānkų darbo isz medzio ir baltos blekės, kuri, kaip žinovai tvirtina butu galejus užimti vieną isz pirmųjų vietų ant parodos Paryziuje. Buvo Krugerio medaljonus, puiluskokio, uz Burus kariavus prancuzo darbas. Buvo ir daugelis kitų akvyū daiktus. Na ir dabar pasakykite ar tie Burai ne yra verti garbės? Jų prezidentas Krugeris, be jieszkodamas po Europą pagelbos, buvo suširges ant akių ir buvo jau toki kurie jo gyvenimo dienas buvo pradėję skaityti, vienog senukas juo dabar sveikėnis. 24 dienz szio mėnesio profesorai Nellen ir Dhreyms darė operaciją, kuri labai nusekė ir dabar Krugeris tik mišlia apie tolimesę savo kelonę.

Aie, aie..... bepasokdamas apie Burus buciau užsimręszs papasakoti didelę naujieną. Mieste La Salle III, moterys surtvėrė blaivytes Draugystę. Jų mieris, zinoma, buvo visus svajginanczius gėryms sykiu su jų szaltiniais iszmaikyti, bet kur ta czia ką padarysi, — szinkoraii kuo ne kiszte kizta tad vyrai geria ir gana. Susitarė tad jos saviziskai — pasielgti. Iszrinko isz tarpo savę septynias drasziausias, apginklavo jas kaip galeidamos ir iszfidzo blaivytes platyti. Smarkios tos blaivytes žmo-ziaus uzpuolė ant Harrison hotelio buro ir pradėjo viską dauztyti. Truko tuoaro, bonkos, skambėjo stiklai o net ir veidrodziai trupejį szamtelius nuo smarkių blaivyčių ypu. Barkeeperis Frank Murphy, norėjo nepaprastus utpuolikus apmalszinti, bet „avo lazda per kaklą ir pats apmalszino. Tenai viską iszmuzszę, iszdaudė da kazinį William Bunart ir D. Collue saloone, ir vain kaip butu toliaus buvę, bet atbejo 15 polemomy ir tie narsias blaivytykes apmalszę, nuvedė jas ant atsidis. Vie-nog jos ne nusiimė — tikis greitai iszsiluotė, o paskui, sako, da smarkiau blaivytes platysze. Tai kur moterys! Kad tikti jį pas mus daug butu, gal maziau turėtume svajgananczių gėrymų naikintojų.

Lafine.

Patrijotizmas.

Patrijotizmas yra tai savo šalies meilė ir troškimas jai gero. Žinoma, ta meilė turi daug laipsnių, ir tas yra didesnis patrijotizmas, kuris geriau patai ko didžiausių troškimą savo gimtiniam kraštui, gerovės suvieniti su išsizmincija. Pasakiau su izsizmincija nes, tikra tėvynės meilė reikalauja idant mes ją miltume išmzingint, dirbtume tą kas netik atnesu tai garbę arba naudą bet idant tas mūsų darb's butu ooras pats savijs, idant mūsų szalis laikytusi dorybes tiesų kaslink savo kaimynų ir idant jos ukėjai guoduot dorybę susineszimuose terp saves. Bet ar teip paprastai yra suprantamas patrijotizmas? Suvis ne! Vieni patrijotai tiki jog jų szalis yra tobuliausia. Mes, sako, esame liuosiausiai, izsmzingiausia, tobuliausia, labiausia apszviesta szalis, turinti geriausių randą pasaulej. Mūsų naturaliskas lobiy neissememas, mūsų pajing's ncturi sau lygių, mūsų įrednės izsmzingiausios. Mūsų pareikalavimai, visuos poretikusios mūsų kaimynais teisingi, mes niekadols neįlystame, aliel'ai skant stovime aukscziau kritikos.

Jeigu tida žmogus, kad ir labjau sia mylinis savo gimtinę kraštą, izsmzingint ar dorai dirbantis ant jo labo, pradetu iszrodinėti savo rando klaidas. Jei jis pasakytų, jogiai jo rando įarei kalavimui nuo jo kaimynų yra neteisingi ir nedorus, jei jis užtemjtu jog szalis neįpydo savo rideryčių, n-dalako savo prizadėjimų tada, sakau, nežuriu ant jo prie savo szalies prisirizimo, taptu apszauktas kaipo ne patrijotas ir labai tankiai butu per-ekiojamas kaipo savo tėvynės priezas. Teip suprantamas patrijotizmas yra nedoras, pavojingas szalai ir jos ukėsamis ir tokiam patrijotizmui pritinčiausias yra vardas — kvailumas. Antri mislija, kad patrijotizmas yra tai paniekimas kitų ir nepripažinimas jiems jokių nuopelių. Szytoks supratimas tėvynės meilės isdygsta isz to jogiai jie mislija, buk kit neapsivedimas tai mūsų laimė, jog a kitų paniek n-mas ir pažeminimas pakels mus į guodonę. Teip suprantamas gimtinio krašto meilė yra klaidinga nes jeigu mūsų priestai ar sanukėsai butu ir didžiausi kriminalistai, tai jų dorizkas nepažinimas, ne pakeltu avienį laipsnį mūsų doros. Kad jie butu ir didžiausi despotai, besizirdžiai žmo-

nės — ar mums nebiskų nesuteiks liuosybės anė mus padarytu žmonėms geros szirdis. Jų siljnybė suvis nepri duoda mums pajiegti teip kaip jų neisminimas nepadaugina mūsų mislį. Diritimas parodo, jogiai viskas dedasi priezingsai tai yra, jogiai vieno ukėso dora turi geradėjinga įtekme ant doras kito ukėso do-os ir ant visos szalies gerovės: ir ko toliaus svietas ž-ngia civilizacijoj to aiszkiau mato, ir suprantas zito principo teisingumą. Paniekinimas tada kitų suvis ne yra patrijotizmu tik paprastai neteisybe.

Treti ant galo eina da toliau, jie garsina jei nežodžiū tai visu taivis savo įpašielimu, jog tas tik gerai savo tėvyne myli, kurs ypatas kitaip mislįnczias, ir kitaip dyrbanczias szirdingai neapkenčia. Bet toki patrijotai nežino, jogiai neapykanta turi turėti szaltinį izkurio isztekėtu, o tuom szaltiniu izkurio neapykanta prasideda takciausiai yra: puikybė, pavidėjimas, klaidingas tėvynės meilės supratimas kerszto noras arba piktybė.

Žinoma žmogus teip patrijotizmą suprantantis yra užkarantas per kur niszkus pajautimus, turį protą tai pajautimais atpenditą ir aiszkius tai yra daiktas tokių tėvynės meilė yra neiszmintinga.

Visas divilizacijos progresis linkta prie meilės, draugiszkuo, susitaikimo, tolerancijos ir t. t. nevadykime tad zveriszkių neapykantos įausmų, szventu patrijotizmo vardu. Tikra meilė niekam nepavydi ir nieko neapykantojone laiko.

Jurinukas.

— 0 —

Vokiečių rasztininku buvis.

Visose szalyse giidima rugojimai ant iszleistojujų izsnaudojima literatų ir neigiama padaryti intere-ą izs literaturos, Anglijoje Sir Walter Besunt abjasiai kuriavo priez neteisingus iszleistojus ir nuolat darbuvo i, kad suoranzuoti autorius ir raszinciaus į laikaszcius literatras. Ant laikaszcio „Novoje Vremia“ berliniszko korespondento rasztininkai niekur teip neyra prispausti, prastai apmokami ir pavargę kaip Vokietijoje, nepaisant ant to, jog pramokės ir kultura toje žėneje stovi ant augzsto laišnio, ir kas ypatingai dar, kad įvairiose literatizsko

veiklumo szakose Vokietija gali pasi geriti tikru renaissance'u. Literatizskos kuopelės Vokietijoje, anot korespondento, neszlepia viena kitos, nėra terų jų organizacijos, sandarbininkavimo ir dirbimo izs vien. Finansiszka ruina „literatizsko proletarijato“ esant pasekime szijų prizaszčių:

Pirmausiai, vokiszki iszleistojai bašiausi izsloituoja s-vo szalies rasztininkus Apart to, jog laus garbiausi vokiczijų rasztininkų veikalai neyra para įplatinę, nes apart Vokietijos viszka kalbe yra va-tojama vienu toluse Austrijos valyze ir Szveicarijos dalije. Svetur lab-i nazai kas reikalauja vokiszkių knygų. Nameje turtingoji luoma negyvena kaip apszvestonams reikėtų. Kito-e szaly-e turtingesni žmonės kuodaugiausiai perka knygas, turtingesniejie gi vokicziai apie knygas nelabai paiso. Vidurinė luoma mėgsta skaityti, bet nenori iszleisti pinigų ant pirkimo knygų. Vokietijoje labai daug yra knygynų, kur viena egzempliorių tolos knygos skaito tukstantai; autarius jeija var-ą ir į lcačiai yra žinomas, giramas, ale varge tur gyventi. Ant galo laikaszciai kas syk vis daugiaus ir daugiaus užima knygų vietą žmonių namuo-i....

Geriausiai esą apmokami rasztininkai, kurie randa del teatrų ir kurų veiklai atzadu psekme ant scenos. Atspaud umas tokio veikalo suvis mažai naudos teatnezsa. Izėmimą d-ro Hauptman'o „Nuskendęs Varpas“, kuris tai veikalas susilaukė 40-to, iszleidimo. Populiari-zkiaus-i-j drama ar komedija neatnezsa ant riu daugiaus kaip 30,000 pelno Abela mažą naudą gauna raszėjai. Varpas bėdnysta, net bacas neretai reika įanatyti ir rasztininkams rasz-zonėms del teatrų. Autorius vienos izs geriausių vokiczkių dramų, Schläf, izs gėlvos iszėjo, nes ddelial varžingai gyveno ir net badą turėjo kęsti.

Dar blogiaus esą su apyskų raszėjais. Gabiausi apyskų raszėjai turi užlikti kitokiais reivalais kad galėtų iszgyventi. Nekurius tų ak paroduojamos uz mažęn prekę, nei kokis raszėjus gantų kopuot, mas ant drukuojamos maszineses žiaip kokį raszčą. Raszėjai pigių, sen-acijisčių apyskų, kurie raszto pagal už-behavimą, be talentu ir labai gre tai, geriaus uzdarbuja nei artistai, sązniszki autoriai. Izėminu isz-zitos regulos yra Schpielha-

gen'as, kurs uždirbo ant kožnos savo apysakos nuo 10.000 iki 20.000 markių, neskaitant užmokiesties, gaunamos už patalpinimą apysakos kokiame laikrasraštyje.

Social-demokratiški rasztininkai, kurių rasztai apie politiškus ir ekonomiškus dalykus yra placiai išmėtomai, gauna gerą pelną, nes jų veikalai parduoda deszimtimis tukstančių. Bėbėlis sukrovė turta tik išz pelno už vieną brosiurėlę, beje apie moterų tiesas.... Dainiai vargingiausiamie padėjimie; neretai izleistojai reikalauja užmokiesties už atspaudinimą eilų magazine ar knygoje. Perentą metą vokiečiai turėjo dėti aukas, kad užlaikyti atsakančiai vieną išz savo gabiausių dainių.

Rasztantie į laikrasztius teipgi prastą gausa užmokėstį. Žinomas dramatiszkas kritikas, kurio opinija daši gavo Berlyno teatrus, gaudavo už savo paprastą darbą tik 50 markių ant mėnesio. Negeresnę užmokėstį ima rektoriariai. Viriausias redaktoriaria tulo gerai žinomo laikrasztio gausa tik 100 markių ant mėdelios. Kitų redaktorių geresnis giliukis. Teip antai Kreuzzeitung mokojo tulum politikiszkam vadovu už redagavimą 30.000 per metus, o Koelnsche Zeitung moka savo politiško skyriaus redaktoriui 20.000 kas met. Matyt, jog ne pas vienus lietuvius rasztininkams vargą varyti reikia, ale menkas susiraminiimas yra.

Juokai.

— Vyras parvina namon girtas 4 valandą anksti rytą. Jo moteris klausia: „kuri dabar valanda?“

— Vienuolika baigiasi! atsako vyras. Tuom tarpu laikrodis musza keturias.

Moteris: O tu nevidone! kodėl tu man teisybės nesakai, girdi kiek laikrodis is izsmuzė?

Vyras: Na, na. Jeigu tu tam durnam laikroaziui labiau tiki ne man suvinciuotam tavo vyrui, tai jau asz neturiu ka su tavim ne izsnekėti.

MOTINOS RŪDA.

— Motina atsisveikindama su sunum kurį ima į karumėnę. Ir ką asz dabar tau mano vaikeli turiu pasakyti ir kaip

tave pamokyti? Jeigu tenai pradėtu kariauti, buk tu suneli protingas ir neisidėk su jais.

— Teidsarys: Jeigu Tamistos pati butu ir prasikaltus, tai vis Tamista negali jos muszti. Baudimo tiesą turi tik sudas.

— Apksūstasis: Teip! Natai Jus ponuli duokite jai į kailį.

— Kaimietė mergaitė veda namon versiuoką ir linksmai dainuoja.

— Turbut kas tavę pabucziavo, kad esi linksma, klausia jos praeinantis ponaitis.

— A tai pabucziavimas priduoda linksmybę? klausia mergaitė.

— Žinoma! atsako ponaitis.

— Tad Tamista pabucziuok sizaž mano versiuoką. — Jisai toks nulludės! atsako mergaitė.

— Ponas: Klausyk Jonai, jogiai tikrai man tarnavai užraszau tau tiek mano testamente, jogiai jeigu asz numirciaiu, tuojaus butum turtingu žmogum.

Tarnas: O Dievėliuiau, duok kad tas butu kuogreiciausias.

— Vienas žmogus tipo paszauktas į suatą už pavogimą kelnių. Teidsarys viskai jo klasiuėjo but darodyti jogiai apksūstasis kelias pavogė, negalėjo, tad ant pabėgios tarė:

— Norint esi apskaltitas už pavogimą kelnių, vienok delei stokes aizskių darodimų tavę izliuosuojame. Eik sau — Apksūstasis izsgirdęs tuos žodnamon.

džius sujudoje, bet nuo suolo nesinelia.

— Kodėl ueini namou? paklausė jo teidsarys.

— Kad tenai, pouuli, uždurų stovits kurs manę skundė, tad pažis kad asz jo kėluems apsiaus.

SVIEŽIOS SILKES.

— Ickus Szmulla tai buvo labai izsmintingas žydas. Net su patim rabiniu jis snekėdavo. Amatu jo buvo prekystė, atsitiko tad kartą, kad Szmulla nukeliavęs į miestelį padarė „a git geszelt“. Žinoma tas neapsėjo be snekėjimo ir vaikszojimo, neįstabu tad kad Ickus pailso ir izsalko. Ejo tad per ulczydas įszkodamas geros užeigos. Tuom tarpu pamatė lange iszstatytus valgius. Greitai priejo prie lango ir

norėjo prisiziureti valgiams, kad tuo tarpu pamatė visą kiaušės galvą gražiai papuosztą deszmos ir kitokiais gardumynais. Nuspojė Szmulla, ir pykdamas pats ant, savęs norėjo eiti toliaus, kad tuom tarpu pamatė prie szales paraszą: „Puikios sviežios silkės“. Ne nepasijuto kaip inėjo į viesbutį ir papraszė idant jam duotu silkę ir stiklą raudono vyno. Mat silkę žydai gali valgyti ir labai ją mėgsta.

Tarnas atneszė pareikalautus dalktus, o Szmulla, patraukęs porą girkusnių vyno, ir lijudamasis jį nuryti idant ko ilgiausia burnoje jo smoką jaustų, griebsė prie silkės. Bet kas stojis! Pirmutini kasoj nuryjės, susiraukė pasikrautė, tartum butu laszinių kasnelį nuryjės ir pagriebęs vyną izgėrė vią stiklą, tartum norėdamas sau burną izsplauti. Paskui į silkę pažiurėjęs, pasilenkė ant jos ir pradėjo ką patikiai snekėti. Matydami tą kiti sviežini palikė Szmullą už žmogų sumaiszyto proto ir paszaukę gaspadorius. Atėjęs tas ir matydamas žyda kuzstantį ką silkei juokdamasis užklauszė:

— O ką ar negera siza silke?

Ka jis turi buti negeras, kozaas silkis yra geras. Atsakė Szmulla.

— Tai ką tu czia n'urki po nose? užklauszė ruszciai gaspadorius.

— Nu, ka asz turi niurnėt, asz tik su sizu silkiu sneku. Atsakė žydas nepakeldamas galvos.

— Tai apie ką judi snekatės? paklausė vėl gaspadorius.

— Nu, ką mes snekames? Priesz du metu mano brolis buvo vzot in Amerika. Kai jis buvo jau ant tas didelis maras, sutiko jos toks ein gevaltiger vtrras ir ju didelio loto padarė apverst, ir mano brolis teipgi dugno nuvėję požiurėt. Nu o sizas silkis teipgi yra isz tas didelis vandenis, tai asz jam klausiau ar jis mano brolis nematė.

— O ką gi jis tau atsakė? paklausė juokdamasis gaspadorius.

— Ką jis man atsakė?... Nu jis man pasakė teip: Tu Szmulla neizmanai.... kaip tavo brolis nuskendo tai yra tik du metai, o kaip manę zuvėjas isz vandenio iztraukė tai jau yra trys metai.

Visi svečiai izsgirdę tokį žydo atsakymą, pradėjo kvatiti, o gaspadorius baisiai užsigėdino ir nezinojo ką daryti, žydas gi iszėjo per duris.

THE LITHUANIAN WEEKLY
„ZVAIGZDE“ -- The STAR.

The only Lithuanian publication in Greater New York and in the states of New York, New Jersey and New England - rates, is the best medium for reaching Lithuanian population of those states.

PUBLISHED EVERY THURSDAY

94 Grand Str., Brooklyn, N. Y.

A. BALTIEJUS, Manager

All Communications must be addressed:
**„ZVAIGZDE“ P. O. Box, 17
 Station W.
 Brooklyn, N. Y.**

RATES OF ADVERTISING

One inch once \$ 5.00.
 One inch one month \$ 1.00
 One inch per year \$ 10.00

Sanvaitinis laikraštis

„ZVAIGZDE“

Ištolina kas CZETVERGAS

Kasmetoju ant metų \$ 2.00.
 In uzmare \$2,50c.

94 Grand Str., Brooklyn, N. Y.
 Antieatas Baltiejus, Daikturotojas

Vielokas Korrespondentijas ir laisvokus rei-
 kiau adresuoti:

„ZVAIGZDE“,
 Station W. P. O. Box. 17,
 Brooklyn, N. Y.

Vietines Zinios.

Lapkricio 25 diena pereito meto per rupesti vietimo klebono kun. Varnagrio tapo sutverti Draugyste po vardu „Kunigo Daukszos Knnygyno Draugyste“. Isz sykio prirasze 12 sapaty bet dabar ju skaitlius jau 60 pasieke. Draugystes mieras yra per knnyg skaityma apsiszviesti patiems, ir, pratinant skaityti, apsiszviesti kitus. Sznariai moka po 10 c. ant menesio ir gauna knygas del skaitymo dovanai, jeigu gi kas prie Draugystes neprigulintys noretu isz knnyg naudotis, turi uzsimoketi 5 c. ant sanvaites.

Draugyste jau turi apszeciai knnyg, o jogiai isz sykio renkia daug pinigju, kaipo tai ant charter'io, ir ant kitu reikalju, sznariai ant paskutines savo sveigos nutare uzsimoketi isz augstu uz pusę metu ir tokiu budu sudeti reikalingus pinigjus.

Idant duoti zmonem'is pazinti naudinga-

ma savo mierio, Draugyste rengia ant 13 dienos Vasario prakalbas. Jogiai vienos prakalbos zmonemis nubustu tad sykiu bus KONCERTAS ir rodymas visokių juokingu SZTUKU. Ineiga bus visiems udykla.

Szio menesio 20 diena numire Pranciskus Kristzupavicius. Norint jautesi nedasveiku, vienog dirbo iki paskutinei dienai. Szbatos vakara, parejes isz darbo atsigule ir numire. Jogiai prigulejo prie Szv. Kazimiero draugystes, jos kasztu tapo graziai palaidotas. Velionis paejo isz Kauno gubernios ir tenai paliko tevus. Amerikoje buvo tik viena meta. Amzina jam atsilis.

12 diena Sausio numire Panos Szvencziaus ligonbutyje Hoboken kunigas Kazimierus Kaneuka. Amerikos gali sakyti velionis nei nemate, nes keliojeje uzsiszalde, nuo ko gaves karstlige, atvyko jau suvis sirgdamas. Nuo laivo nuvezte jį į hotelį, bet isz tenai tuojtas tapo nusistas į ligonbutį, kur į trečia diena gyvastj užbaige. Turty velionis neturejo, tad kunigas B. Kwiatkowski's isz Jersey City, parasz pas visus aplinkinius lietuvisskus ir lenkisskus kunigus, o tie suziazive savo kasztu savo broli, norint nepazystama, graziai palaidojo. Ant laidotuviu buvo 18 kunygiu ir daugybę zmoniu. Buvo teipgi velionio brolis kurs yra Chicagoje.

Szv. a. kunigas Kazmieras turejo 30 m. amziaus, o 7 metus kunjystes. Gimę Kleiviuose, Seiny parapijos. Gimzojioje buvo Czenstakavoje, Seminarija gi pabaige Seimuose ir tenai 1893 m. tapo ant kunjgo iszventinimas. Buvo vikarijuzu keliose vietose. Ant pabaigos buvo mislije Szniadovo, Lomtos gubernijoje. Tegul jam zemę lengva bana.

25 d. Sausio numire Juozas Budanauskas po labai ilgai ir sunkiai ligai. Velionis paejo isz Virbalio Suvalky gubernijos. Amerikoje buvo 16 metu. Paliko paczia su penketu vaikju. Velionis prigulejo prie szv. Jozpo draugystes tad pasiliko graziai palaidotas. Amzina jam atsilis.

KUNINGO A. BURBOS DAINA.

(Dar ne buvas spaudoje nleku).

Nu sustoje mes brolukai trumpai padai-
 (nuokim
 Kas yr' musz zemej' szventoj' trumpai
 (paniuonuokim.
 Taigi baisus prispaudimas ant musz u-
 (peole:
 Kaip Lietuva, teip Zemaicziai tartum
 jau prapuole,

Musz vadai iszblaszktyti tur vargy ra-
 (gauti:

Vieni patys iszkeliavo szvetoj szalij'
 (tarnauti,

Kiti brangioje tavynej' ramlybes neran-
 (da

Ir baissausei persekoti liezuvij sukanda.

Ir mes varguose prispauti keneziam
 (sukantrybe.

Ar nepasigailes mus Dievas ar neduos
 (linosybe.

Vyresnybe sen knygas spaudyti,
 Kad pavirstum į Gudus emē mus slogyti:

Kunigeliu daug apkala nuo zmoniju at-
 skiere.

Vienus kalinin' istume, kitus silkieriu
 paskyre.

Koks verkimas, koks klikimas zmo-
 zems be vado,

Vyresnybe isz ramumo popus duoti za-
 da.

Mes brulikai nenusimikim velivesniais
 likim

Tegul musza, tegul smaugia, poterius
 kalbesim

Bet maskoliais mes nebusim, popų ne-
 klausisim

Kaip lietuviais gimen, su jis ir numirt
 nelijon,

O maskolij kalba viera tegul ein siloron,
 Kad ir silirun mus vesztu ten lietuviais

busim,
 Kad ir knnygu nebtektum ir tad neprazu-
 zusim.

Visi kartu Dieva melsim, kad mumis
 apgintu,

O bedievius -- musu prieszua tikrai
 nuzemintu

Taigi broliai apsverke, lietuviais nu-
 mirkim

Uz tikėjima tikriausj, nors smerti datir-
 kim.

PASARGAI!

„ZVAIGZDES“ spausdeta yra alidary-
 ta ezemes valandemis.

SZIKIOVI VEINOVE:

Nuo 8-05 ryte iki 9-01 vakare.

SEDELIOJ:

Nu 11-00 11 rytu ir nuo 2 iki 5 po piet.

AUSZTANT.

T. T. Ježo apysaka.

Lietuviškai išsgulde Jonas Montvila.

Anumet Bulgarija dideli patiko Svento-
alvni Igoroviciui. Ir neįstaba. Yra tai
viena iš gražiausių Europos žalių. Pasis-
klaido ji ant dviejų Balkanų nuokalamų,
pasijūsių viena link Aigejskų marių, kita
— Dunojaus pusę. Kalnų nuolaidumas, eina-
nantis neregulariškais laiptais, cizionalis
pereina į kalnelius, tenais į lygumas, susilau-
žiančias su pakalnėmis, kurių slėniai teka
mažesnis ir didesnis upaitės, išsprūdę
užfiančios ir putojančios tarp kalnų akmenų
paskū lėdai tekantios. Viena iš įtekančių
į Dunojų upaitę vadinasi Jantra. Gimdan-
tys ją sialnais vėrečiais ties vieta, pagur-
žiusia per apskaitę karę ir vadinama Szipka.
Prie tos paties yra dvi svarbios Bulgarijai
vietos Tirnova, kitados sostinė Bulgarijos
karalystės, ir augštesnė Tirnavos, kalnoso
— Gabrova, vidurių ir žiedas protiško jud-
jimo, kursai pirma buvo ženkli tautos iš-
žaidimo iš kelių sąntuometęj lėtargiszo
miogo. Ta upaitė, priėmus į save iš desi-
nais ir kairės pusės daug dar mažesnių upai-
čių, įteka į Dunojų žemias miesto Szal-
covo, astume trečios dvišios atokumo Szistavos
nu Ruszekno.

Jantra yra nemokai svarbi toji apiein
kė, per kurią ji teka. Jos pakalne eina ke-
las per Balkanus į Dzanlika, į Eki-Skrahę
ir Adrijonopolį. Ties patalpa per ją kariai
paėjo kelias, kuriai jungia gulėnimas paku-
nojį miestus: Ruszeknā, Szistavā, Nido-
voj, Kubovā, dvi Palankas ir Vidinā. Tur-
kas prie prezo kelio per upę petišo akme-
nais tilta, prie kurio Cincaras mehana *) pas-
tatė, už mehanos atsirado kelios grinciztės,
ir pasidarė sodinukas, kumiam teko vardas
Krivėna. Vario to niekas jam nedavė. At-
sirado pats per save, ar tai dėlto, kad toje
vietaje kelias pasidauka, ar pertai, kad žemias
tilto Jantra pasidauoda į dešinę pusę, lyg
drejudama, ar stačiai į Dunojį įtekti, ar
paduonoji į maris plaukti. Tas klansymas
dar neįsivirštas ir neįsivirštas patalpa,
jeibout Krivėna pavirsta kada į dielį, turin-
gą ir garų miestą, apie kurio pradžiū už ko-
kio tukstanzio metų atsiradę žingeldumas
dažinoti. Dėlto teip negali būti! Ar, pu-
velėn, Odessa prieš žimint metų nebūvo
žvingių kaimėliai? Yra tai, vienok atsitiko
klansymas, o tuom tarpu Krivėna nebūvo nė
garsis, nė turtinga ir visą vertybę ji turėjo
tik per mehaną; kuri dėl nuimelonių buvo
karvėne, dėl ne-nuimelonių — karzenen-
Tok: drevojumas buvo pertai, kad tos mehanos
locininkas buvo Cincaras, tarsi riuonėnas, bet
ne riuonėnas — tarsi bulgaras, bet ne bulgar-
as, tarsi padi-zacho izistikinis paveldinis,
bet ne butnais izistikinis: kalbėjo įsiai riuo-
nėniskai, bulgariskai ir turki-zkai, mėjojo
dar porą kitų kalbų, savo žana t a t a (ama-
*) Voznamai.

ty) dabojo, prieg tam užaiminėjo tokiais dar-
lais, apie kuriuos nė Ruszekno gubernatoriui,
nė Szistavos kaimadainui, nė jokiam žapi
nepiliorėjo žinoti. Nieks jo nepažvelgė, kad
jis kokį pažvelgtų mistis sug'ą va-
ryty.

Paprastiniai vadįdavo jį mehandin, nuo
mehanos, kuri pagal tiesą mehana, t. y. už-
rašivimo namu, nebūvo, nes neturėjo nė
įvartų nė puziurių. Namus su s'andilniu
stogu neperaukai išrodė; dielele priemenia
dalinio jį į dvi dalis. Iš pirmesio po tiesiai
buvo raiminga grinciza su mediniais suoliais,
pakura ir baru. Szis pastarasis buvo aptver-
tas medžiemis grotomis, prielengciziomis
nuo muimelonių akių degtinę ir vyna, sto-
viečius bonkos-e ant lentynų, teip-gi stik-
liūlis ir stiklūs, be tvorkos vijo bonkas su
statutys.

Muzolomai žingėdėdai į tas grotas žiu-
rojo, vienok tiesos daleido jiems tik į pakurį
žiūrėti, kurioj nuo ryto iki vakaro rusėjo
anglys, ir ant kurios buvo sukrautos taciai.
dž e z m o s (imbrikai), puodeliai, medinės
dežės su malta kava ir kelios bonkos, kurių
kaklai su uždėtomis iš virsznas motinėms
pyppėms ir apskuti skuriniai kibankas, rodė,
kad tai yra rukma mošais, vadinama n a r
g h i l i a s. Szviesi į tą grincizą dasigavo
per langus, turinčius paveklā kvadratinės
skyles, per kurias drauge su szvie-a ineina
ir oras, nes nėra stiklo nė nieko kita, kas už-
laikytų orą. Ant žimės į langus įveda pie-
lczius (riems), pusle aptrauktos, ant vasaros
tuo pieczius ant augzto užmesdavo. Ant
nakties uždaro langus užtraukiamoms iš
vidaus langzinejomis.

Namas tas, suprantama, dėl praeivių ir
pravaiziuojančių paskirtas, nuo jų pelnų tu-
rėjo, nors ir Krivėnos gyventojai iš dalies
mėjojo Petni duoklę paveklės nuoszcizine,
mauzialiai dvideszimtinio, už seniai pasko-
lčtus pūgėjus. Vienok tie nuoszciziniai, ku-
ruois jie mėjojo, buvo tik mažā dalele ty pi-
jūgy, kurie į dž e p u (kiszenį) mehand-
džios turę per jomarkus Sziv-tovej. Tada
nuoszcioje Jantrvos kranto muzolomai ir kri-
szcionys kurio ejo ir važiuo į Sziv-tovej ir
iš Szistovos grįjo, visi sustodavo mehanoj,
vien išsėgėti puodok laivai, kai išsimes-
ti atiklė degtinės, kad įgauti reikalingos ant
prekymežto drąsos. Taigi dienoj p a n a g
ryno nuo ryto iki vakaro turėjo daug
darbo. Sukosi kiek galėdamas, o net pamē-
davo iš Krivėnos į pelgėlija mo m e z e
(vaika), kėriam atskancėdai atlygindavo.
Stokizkias dienomis apėdėdavo vėnas; pas-
taitydavo ir teip, kad nuo ryto iki vakaro
į mehaną nešėjo joks žmogus. Tada Petni
mėstidavo, smausdavo ir dabošavo ugnį, n e
lyginant lietavių vaidėliotai Zinczių pelneo-
s mojoje. Prieg tam klansydavo ir teip
išvelino savo ausį, kad girdėjo girgždėjimus
viszavo už kalno ir szankiną s u r u d z i j o
Szistovoj. Kaip tik ką dagirdo, tuojaus ejo
teip pakuros, bėrė anglių ir putė iš apszios
duplėmės.

Toj valandoj, nuo kurios prasidėda mus
pasakojimas, ezis buvo tokia diena. Pilna
bedarbių. Peto atsėšelo ant suolo, riankas ant

krutės subruko, užsimerkė ir rekaroziais
mo-y-kav riankoms pas no-j. Darė teip pe-
nuosius, kurioms daleido vaizsiczioji po visą
burną, iszakrys vietaj tarp nosies ir virsz-
tinės lūpos. Kaip tik kuri jam į panosį lipo,
tuojaus nė nekanturū židinis, kraipėsi ir
ranka mo-y-kav; kartais kibėsi ir stėbėjosi,
kokį reikālį jos turi lygti į nosį. Kaltino jas
už imisį dalyką; pezevenkyje.
— Pezevenki! — susuko trindamas panosį
pirsta.

Toj valandoj pro langą smėksczėlėjo
žmogus paveklės.

Peto paklio nuo suolo ir prie pakuros
priėjo.

In grincizą įėjo vienas žmogus, paskui
jį kitas, trečias, ketvirtas, penktas, szesetas
ir septintas. Suskaltė juos, nors dėlamas į
pakurį anglis nėsaisuko, ir nors į juos nepa-
žiūrėjo, žinojo, kas per vienį. Buvo tai n i -
z a m i (karėvini) išskirytuo paduonojo mie-
teliosio puokio. Pirmiausiai įėjos buvo su
aficiero munduru, su ringrafu ant krutines,
su trumpu prie szono karčiu, su revolveriu
nė juostos, teška su kutu ant galvos, apsiavę
patepliais su agutėmis. Kiti, iš drapanų
matyt, kad prasti karėvini, o vieno iš jų už-
siūti ženkli rodė, kad tas yra vyresnis ant
deszimtas korėvii ir iš tos prielasties vadinā-
mos o h a s z a, teip lyginai, kaip iš ženkli
ant aficiero drabuži galima pažinti, kad tai
yra m i l i z i m a n, kursai lyginai žemū-
nių laipnių aficierams Europos armijose.

Milnizimas per grincizą įstridai perėjo,
nusimėtė ties suolu nuo kojų pastaplūs, at-
sėdėjo ir kojas po saviu parietė. Tą patį
padarė onbasas, pirmians vienok esadzklę
pas duris pasliko ir nusimėtė nuo pečių
tormisteri. Jų pavėzėlį sekė vienas paskui
kitą karėvini. Susėdo į eilę ant suolo, vienas
paskui kita išsėdė iš anezio etakaus,
pyppės ir masznas; pyppes panaudai kimszo,
ir pirmutinis priskimėzės pratarė:

— A t e s z (ugnis).

Mehandis, kursai tuom tarpu ugnį pus-
tė ir vandenį didėliam skardinį imbriko ant
žarijų prikaltė, iszitraukė kalbančias už
juostos žnyplės, sumė jomis žarijų ir nune-
zė pareikalavimam.

To pat pareikalavo antras ir teip gi jo
reikalavimas buvo išpildytas. Po antram
atsizankė trečias, paskui ketvirtas ir teip iki
paskutiniam. Septintys impos pradėjo tranki-
ti čmuas iš septynių cibukų. Kada mehandis
dėjo žarijų į milnizimo pyppę, tas pratarė:

— Birz kave....

Tas reiszė: „vien kavą“, t. y. vada
pareikalavo puoduko juodos kavos. Mehandis
išsėdė didžioje imbriko įpylė truputį van-
denio į mažū misinginį imbrikelį ir pastatė
ant žarijų. Kada vandenio užvirė, įpylė
szank-štukū maltos kavos, vėl ant žarijų pas-
tatė, iszvirino sykį, kitą ir trečią, paėmė
tač, ant kurios padėjo mažytį puoduką; su
puoduku vienoj rankoj ir imbriku kitoj priėjo
teip milnizimo, prikyple ir padavė jam gery-
nū, nekurių su nektaru lyginamo, o ant ku-
rio plaukė eilis szizukzių. Turkas atstargai
puoduką prie lūpų prinesė, vienok lupomis
jį nedarė, tik atkiszė lūpas orą į save pa-

1101844

traukė, o drauge su ūcu įtraukė ir esant, kuri danga kvap. Tu padaręs ezek-stelė, o per tą kartą, kaip įprastai d o milait, kada kokios gaidis gurkūnos ar kamėlis snūdina: jų tiesių? Pačioskojio, delnu krutindį pasiglostė ir paskui, gerdamas iš prodo ko mažais gurkūnukais, pamazė rukė pypkė. Pa-veiklą perdėtinio sekė ir pavaldinai. Nizami vienas paskui kitą sžaukėsi kavon. Mehandis visiemis tarauvo, o kada pabojė, atsūko, į pakurį pečiai atsitrėmė ir rankas ant krutinės sukryžiuvojęs laukė, ar nepareikalaus kas dangius ko arba užsneks. Niekas nieko nereikalo; po valandos visoki atsiaro kalba, kuri prasidėjo milizinos su mehandis paprastu pasisveikinimu: „hasz gieldy“ ir „safal gieldy“, paskui milizinos paklauso:

— Na var, ne jok? (kas yra, ko nėra).
— Sen bilr, efendim (tu žinai, pone) — atsakė Peto.
Milizinas iš cibuko truktelėjo, dumų į krutinę prisitraukė, iš burnos kamuoliuais juos išsiedo ir vėl paklauso:
— Ar daug žmonių ūfina į tavo kavinę?...
— Įj.... — atsakė — kartais daug, kartais ne daug.....
— Kas tai per žmonės?
— Žmonės.... — ezion pasakė kelis aplinkinius kalmyrus.
— Gerai — sumirnojo milizinas ir pa klausė: — Tavo paš-tami?...
— Paš-tami ir nepaš-tami....
— Nepaš-tami.... ech!

Peto pečiaiis truktelėjo ant ženko, kad apie nepaš-tamus nieko daugiau negali pasakyti.

— Vienok!..... — už-ikrito milizimas.
— Ar tai Jautra klausia avių, kurios iš jos geria, kas jos per vienos!....
— Ji (gerai).... — atsakė milizimas — tu vienok ne Jautra....
— Bet ir žm-nės, kurie ūfina ateina ne pas maug, tik prie kavos....
— Ir prie doginės.....
— Tikintieji prie kavos, o raja prie deg-tinės.

— Ir raja tyli gerdami!
— Arba tyli, arba ne tyli....
— O kaip ne tyli, tai ką?...
— Tai sžaok, efendim.
— Tu gudrus.... — tarė milizimas, kur si nežina dėlko klausiojo ir gavo nuo mehandis išsi-sukancius atakymus. — Tu gudrus ir turi ausis dėl klaimyno....
— O teip.... — su persikryminu atsakė Peto.

— Tai-gi ar negirdėjai kot?...
— O, efendim.... — atsakė keldamas ranką ir lyg noromoms jį musomamas, — kad turėčiau tui skatkių, kiek į vieną ausį žodį jėgi, bečiau turtingiausias žmogum ant svieto....
— Hm? — pakrėpė turkas galvą.
— Klausiu, bet negirdėjau... ne mano dalykas....

— Uhm.... — sumirnojo milizimas, — bet žurnai!...
— Žurnau....
— E!.... — paklausė.

Mehandis vėl įvežėsi patrukė.

— Ar nežinai apie kokio komito-fo?

— Kas tai komitaf — paklausė Peto?

— Komitaf.... but.... A-z patš nežinaš....

— atsakė milizimas ir su užklausymo ženklu akys atskrėpė į kareivius.

— Komitaf.... — atsiliepė vienas, užstrakdamas dumų.

— Komitaf.... — pantrino kitas, tropinį pasiūlėjęs ir kresdamas į kraszj sučio peles nus iš pypkės.

— Komitaf.... atkartojo trečias.

— Tur but tai — atsiliepė milizimas — kokai es n a f (amato).

Kareiviai įlenkėdami galvas, patvino gerą savo virszinko dapsiprotė ma.

Peto visai laivo ramus. Ant jo nebavo žymu nė prajutimas, nė patvirtinimo. Laukė.

— Tai esmif tokiai — atkartojo milizimas, atkreipdamas akis ant mehandis.

— Eteff.... gali bet.... — atsakė Peto, patvirtindamas auskintoj žodį liktelėjimu galvos ir mirktelejimu.

— ma!....

— Tu žinai, efendim....

— Tš.... czupitelioj turkas ir užvertė į virzj galvą. Es n a f tas yra tokiai, už kurį į apsu (kašėjima) meta, galvas kerta, atlyskaria.... žinai!..

— Pšiti.... — įkreipė galva Peto — o es mifšim. kad tai pagul tuos apuotus va la franka....

Jokter.... — užgynė milizimas — tai ne tas....

— Tai kas tai butų?

— Gal tai lous ir a la franka.... Mifstj szog.... Komitaf ir gana....

— Hm.... — nomykė mehandis

— Meš delte ezia atėjome ir pasiilksim tava mehandis, kad daboti komitaf....

— Eteff.... tu nestokė nė žodžia. Grin-čioj pasidėk tyli, kurį pritraukė milizimas atsiliepiamas į mta-zi.

— Pa-tatyk, smau, vieną ant serybos ir pasakyk jam, kaip ką....

— E!f — pavlausė on-azi — kaip ir ką?

— Tegul žuri į tily r. Ieigu tik patėmyty ką tokį pamozzj komitaf, tegul sniako ir paszinkia vartj.... suprašt!

— Suprantu, efendim.

Tai pasakęs on-azi liktelėjo vienam kareiviui galvą; tas nusironges nuo snio ir įsi-tojęs į pantajius, pajmė srau tyklę ir at-si-tojęs. On-azi pasidėk jį priez-achuzj.

Grėdė laivo kaip jam davėmojo pat-ep-ont-epie komitaf. Už valandėlės sogrėjo į vdy.

— E!f — paklausė milizimas.

— Viskas gerai, efendim.... Tiltaz-iziteip, o saryžu s-iziteip — ty pesakodamas rodiė rankomis — pelė neperbėgęs nepatė myli....

— Pels, tegul sau lėgžioja ir szmes ir ka tės, ir žmonės, kad tik sumiti komitaf....

— Neišsiz-ozti — atsakė ranydamas ant snio on-azi — jei bent kitu keliu ant Bie-los nuvertj....

— Ir tei smau, saryžu sa stovi....

— Už-tylo Biezon ty'is, paszesta masty-moms, kuricms vargu kas teip, kaip turkai, moka atsiluoti. Mehandis valandėlę sukli-voši pas ugn, su-tatį į vietą pundeles, pa-tilė ir apibarstė pelėmis anglis, imbrika su vandeniui teip pasidėk, kad vanduo jame būtų karstazis; pas-kių per atvirus duris palinejo laikan, nusidėtinę į prikrystę nosį, prasikim-zo pypkė ir ją už-šlėgęs atsėdė ezia milizinos.

— Vargas, efendim.... — pratarė.

— Koksj? — paklausė turkas.

— Bloga dabar ant svieto....

— Dėlo!

— Žmonės imasi už tokij su ty, už kokius juos sodina į kalinius, kerta galvas, karia....

— Imasi....

— Tu sumas neluolau....

— Neluolau....

— Me-davo į kalėjimus ir kardavo plėši-klus....

— Tavo teisybė....

— Tai tur but komitaf ir į šizikas tai tas patš....

— Tš.... — pratraukė milizimas — ne sviris tas patš....

— Jei no tas patš, tai už ką juos meta į ka-lejimus ir kariaf?

— Teip, dzianem (duslele), bižim (mųs) padiszechas į ep-ė.... O kad jis liepė, tai teip turi ir buti.... tai kas....

— Nė šudž o....

— Jei man liepų nujout tau, dzianem, galvą, palneciau peij ir nujpuociu.... tai kaip....

— Ohm.... — atsakė įpsimetydamas mehandis — su manim to nebūs....

— Nekal-ėk teip, dzianem....

— Pafiszechas epie manę nežino.

— Kad tai nežino.... užgynė milizimas.

— Iz kur gal žinoti?

— Palauk, išsaziškiau tau: tapj tavę pa-zišta!

— Paš-ja — atsakė Peto.

— Tai matai; žapti pasakė apie tavę sgnai, sgnai medirui, mudras kainauoci, kainama-šas pažai, paža didiamjam veizriui, e tas pa-diszechas!.... Tokiu būdu padiszechas žino apie visus, ir jei tik jis užsimanytu tavo gal-vo, tai pasakytų veizriui: „Galva mehan-čio!“ ir tuojas tavo galva krepszj į Stomb-lą nuvalytiu.... Bilir sen (supran-ty)?

— Suprantu — atsakė Peto ir sukrito, no rėdamas atsikelti nuo snio.

— Palauk! iš-kj.... — sulaukė jį milizimas.

Mehandis pasliko.

— Nuveisi pas ezor b a d ž (vartj) ir įrenkys jį, kad atėjo į Krievn milizimas su s-ze-zizis kareiv-las ir reikiu, kad Krievna juos nuaity, nes jie ne dėjo yra padiszechos žmonėmis, kad hadu stipri....

— Gerai — atsakė mehandis.

Laikė turky viešpatavino paprovę tie-ša reikalavo, kad kiekvienas pakeletojas, kuriai parodys vaiti po-z, teakiera vaizmas, per tri dienas butų ant valcauzis užikym: duoduvo jam maną į malstj. Juo slide-ng ant to-az-jo turėjo civiliz-ki ir vais-avi urenelok. Kareiviai, tiesis, gauchov mnystj nuo mudo, bet tikti taida, kada stovėdavo ka-žarguos. Pasipatj kareiviai skryni perėdav-vo ant kaimo gyventojų maisto, kurie paei-liu juos maitino. Ant tos tiesos pasirėdė-šas milizinas atsiz-ozkė į mehandis, kurioi, kalno to ko nu gyventojas, dzianse su kitais turėjo taut ž-šga, o kaipjo savikams, nemo, kurame sustoja svezizai, turėjo pirmutins pradeti. Sįprato mehandis ta užsiminimo, n-ėjo į kaimo juos vaiz, tik perėjo per prie-menę ir pratarė kelis žodius pacizai, pra-ne-zizamas lai, kad turi parengti kareivius viešne. Moteriz-ki su duktere tuojas emė- si už te.

Ta pusė namo, kurioj gyveno mehandžas su šeimyna, buvo kitaip įtaisyta, nei kavona. Buvo ten tik vienas kambarys, bet jame ne buvo nė suolų, nė kiborių atsėdimo baldų, net nė sofų, kurios paprastai esti namuose turtingų gyventojų. Visų baldų buvo tik apskritus, labai žemas stalėlis, pristatytas šonu prie sienos. Ant sienų lentynos buvo apkrautos visokiais rykais. Grindys vietomis buvo nutiestos numintomis guonimis, pasieniais pridėta kruvos paduškų, kintųjų šiaudais ir vilnomis, aprauktų iš vienos pusės margu kartonu rudo dato. Tos paduškės buvo dėl gulejimo ir sėdėjimo. Jų užvalkalis negalima buvo pavadinti žytais. Vienam pasienių padėtos ant žemės plačios akmeninės plytos buvo pakuros kakta su skersiniais, nuo kurių kabojo rėtežiai su užkabintais ant jų variniais katilukais. Pas slenktį ant storo kuolo kabojo katilas su vandeniu, o ant kuolo užkabintas blekinis kaušas. Teip buvo aptaisyta ir papuosta szi grincia, kuri podrauj buvo ir virtuvė, ir miegtubė ir valgtubė. Buvo joje trys moterys, reprezentuojančios tris žmogaus amšius: senatvę, suaugimą ir jaunystę. Firmutinį amžį reprezentavo senutė, kuri pašalį ant grindų sėdėjo ir verpė vilnos. Jaunystės amšius turėjo verty su reprezentanką ypatoj devyniolikos, o gal dvidešimties metų merginos, patogios ir turinčios žymę sveikata, kuri sėdėjo šalė senutės ir raudonomis grinciomis siuvinėjo sklypą audeklo. Suaugus moteriškė trisėsi po grincią.

Kada atėjo kareiviai dūrys buvo atdaros; suaugusioji moteriškė tuoj jas uždarė.

— Kam? — paklausė senė.

— A s k i e r l i a r (kareiviai) — buvo atsakymas.

Senė nermiai dirstelėjo į merginą. Valandėlį visos trys moteriškės klausė. Dirstelėjo kartas nuo karto į užlietas užpakalinę sienoj durėles, bet kada priemenė aptyko aidas kareivių žingsnių — vė; ant jų veidų sugrįžta ramumas.

— Turbut koki, ką iš Šistovos į Ruščuką arba iš Ruščuko į Šistovą eina..... Atsigeręs kavos ir išeis sau.....

— Dieve duok — atsakė senė. — Bet.....

— Bet kas, močiut? — už valandos paklausė mergina.

— Kareivis..... nelaimė — atsakė.

— Nelaimė, kada ateina ir upuola.....

— Kareivis..... nelaimė — paantrino senė.

— Jie išeis sau.....

— Išeis..... gal išeis..... Dieve duok..... bet jų pasirodymas, kaip pasirodymas velionio, kursai atsikelia iš grabo ir pasirodo tarp gyvųjų, lemia nelaimę.....

— Močiut, močiut! — bailiai atsiduso mergina.

— Nes — kalbėjo toliaus senė — ko jie nebuna sau Ruščuku arba Šistavoj, kad jiems ir ten gerai?

— Eidami iš Ruščuko į Šistavą turi žionais pereiti — atsiliepa suaugusioji moteriškė, kuai tartum prijausdama, kad kareiviams reiks pagaminti maisto, sukinosi apie kapurą.

— Visados kareivis..... nelaimė — pasakė senė ir daugiaus neatsiliepė.

Senė nuo sėdynės nė be vargo atsikėlė, kuodelį į šoną atidejo ir paėmus iš mehandžienės rankų stalėlį su valgiais išnešė į priemenę. Priemenę patiko ją mehandžas.

— Nori lauke valgyti..... atsiliepa.

Senė stotelėjo ir palaukė, pakol pro ją praėjo visa komanda — miliažimas paskutinis. Tas į ją dirstelėjo ir atsigrėždamas į Peto paklausė:

— Ar pas tavę namiej bulkos, nė momicos nėra?.....

— Nėra, efendim.....

— Turį but, džanam, apsidėdes..... — kalbėjo turkas, eidamas į pavėsį lazdyno, augančio truputį šone mehanos.

— Evet, efendim (teip pone) — atsakė Peto.

— Dėlko nė bulka mums valgi atneša?

— Mano sena moteriškė singuliuoja.....

Žodžius „mano sena moteriškė“ ištarė su pažimejimu, kad dūri suprast, jog pati jau nėra „bulka“, t. y. jauna moteriškė, kad ji

su nė jaunamartė, ant kurių turkai labai pagvėšė — labjaus kaip ant merginų. Reformos nuo laikų išdavimo per Abdul Meldidė, tanzimato, apsaugoja merginas. Nė labai, ypač oficerams teip žemo laipnio, kaip miliažimas, gerai su joms prasidėti. Kas kita augštesni uednkjai. Miliažimas toki prasikalimai yra nedovanotini. Keliatas utitikimys, kurie buvo sunkiai nubausi, ataldė jų užsidedami ir priverė buti atgarsniais su skaisčiosis merginomis. Vienok bulkų jaunamartėjų tas įstatymas neapgyne, nes jos buvo priskaitytos prie so skyriaus, kursai viecpataujančiai tautai tikrai ir teisingai priguliniu rodėsi.

Miliažimas atsėdė po riešučio medžiu, paskui į sėdėdė ir nitami (karciviai), pasidare ratelės, vidurj kurio mehandžas pastatė paimą iš senės rankų stalėlį. Senė nuėjo blyno ir atnešė į savyjuosius į ankšluostj; mehandžas išnešė užboną su vandeniu ir blūdų su miu-u. Prasidėjo mazgojimas rankų; paskui padavė blyną miliažimui, kurai sulaužęs prieš kiekvienam kareivių padėjo po garuojantį griežinį. Valgyti pradėjo nuo blyno. Turkai, pudsami į pirtsu, gnaibė jo cąnelius ir, suminkę į kulktuos, rijo. Tokių kulkiųjų viens prarjo lvi, kitas tris; ant galo miliažimas su pirštais uskiklupo ant pilavo, to-tiū budu duodamas tenklį savo paveldinčiam, kuric padarė abėlų užuolimą ant blūdo. Valgė kartas nuo karto užsigerdami vandeniu iš izbono, kurį padavinėjo iš rankų į rankas.

II.

Po riešučiu ties Krivėnos mehana suštono kartgyčiai prideranziai drutinosi. Peto, nors žinojo, kad utai negaus nė vieno skatiko, tesiskupėjo. Jo pati tik vieno pilavo tiek pagamino, kad septyni žmo-žės galėjo badą nuramėti.

Vienok pilavo nebuvu gana. Po pirmo valgio atsiuntė antrą. Vietoj pilavo atsirado ž o r b a, rukiška užbaltija sriuba, kurioj laukė kęšneliai mėsos. Čorbos vietą užėmė apibarstytas turkiškais įpirais kęšnys, po kurio ant stalo atsirado, teipgi turkiškais pipirais pibarstytį kiaušiniai, po kurių pasirodė apkep-ta ozkiena. Turkai atsigėjo mandieris ir visas kitas, po mandieriams esančias drapanas ir Dievo dovanas pamatį ir išmintingai naudojo, dabodami kad nieko liuduos neliktų. Sunokuo jiems buvo tą padaryti, vienok nenusimintė. Kvepavo iš gilumo krutinės, dusavo, stenėjo, o savo vis darė. Farnavo jiems senė ir mehandžas: ta tučėjus bliudus nunešėjo, o ilnus atnešėjo, o tas juos paiminėjo ir dėstė.

Bevalgant ant tilto pasirodė keli žmonės. Firmutinis juos pamatė onbai — stukteltėjo išlenavo alkune miliažimą ir tarė:

— Žurek.....

— Kas, sunau? — atsakė miliažimas, kreipdamas akį į tiltą. — Žmonės koki.....

— Ar nė komita? — kuštelėjo onbaszi.

— Pamatysim..... Turį pro mus eiti.

Netrukus žmonės prisirtino. Buvo tai kuopelė iš keliolikos ypatoj abiojų lyčių ir visokio amšiaus. Trys vaikai ejo savo locnomis kojoms, du nešė moterys ant pečių; trys moteriškės linko po našuliais, įsuktais į suširtas palas, o viena, labai jau sena, ejo pasirasčiuodama ilga lazda. Viens vyriškis varė apkrautą pundais ir kartimis asilą, du kito ejo be niekur nieko.

— Č i n g a n l a r (žigonai) — tarė onbai, kada kuopelė prisirtino.

— O, matai, nė komita..... — atsakė miliažimas.

Žigonai gūstėjo nepertoli nuo jų. Moterys padėjo nuo pečių ant žemės savo našulius. Kuopelė stovėjo fruntu į turkus; cilę tvarkos nebuvu, bet teip buvusustojė, kad visų akys buvo atkriptomis į stovintį tarp kareivių stalėlį.

— Eh?..... — su klausymo balsu atsiliepa onbai.

Miliažimas, kursai tei valandoj gausė kaukų, nieko nesakydamas metė nedagrąžtą kaukų į žigonų tarpą. Žigonai puolėsi prie kauko; vienas vaikas į pagriebe, bet viena iš moterų atėmė jo laikiklį, tada vyras, pagriebus už rankų, pradėjo tįstyti. Onbai metė į kairę kaukų, vienas iš prastųjų kareivių — trečia, kitas onjo kaukų. Žigonai

draskėsi. Ta regykla labai turkus boviyo, ir žirėjo juokėsi, o kada žigonai paliaudavo, mesdavo vėl į jų tarpą kokį valgio kąsnelį, kursai iššaukdavo terp jų susikivirčijimą; žigonai ir žigonkos ant žemės krito ir voliojosi. Tada turkai leidosi juokais ir šaukdami besidraskančius drąsino.

— Laikykis, moteriškė!... suvelk vyrą!..... uz gerklės jil!...
— Tu, vyriškė, nepasiduok moterč!.....

Besiraižojant po žemę kartais ypatos kitos lyties pareidavo į tokį padėjimą, kursai pritikūma, o net ir moraliskūma užgauna. Tada tai karžygiams buvo džiaugsmas. Net apsišaroję juokėsi aticieras ir jo paveldiniai.

— Tai!..... Nagi da!..... — šukavo.

Jų duosnumas augo. Raižiant pietus mehandzas pastatė ant stalo kaimokę, halvą ir vahatlukum. Kaimokos, kursai buvo ne kas kitas, kaip smetonos plutelė, metyt negalėjo; užtai vahatlukum'o ir halvos visai nevalgė — viskas teko žigonams.

Ant galo nieko neteko. Mehandzas daugias valgių ant stalo nenėdė. Žigonai susispaudę į krūvelę stovėjo lyg dar lo aukdama.

Akylas tēmtojas to jū rimavonę lengvai butų užvelgęs, kad tame beidraskyme ir besistudyme buvo tik nudavimas. Nebuvo tame taisybės. Buvo tai tik komedija, atlošta dėlto, kad gauti truputi nuo ponų stalo. Trupučių neteko — komedija pasibaigė ir už valandos sena žigonka, atsiskyrus nuo savo pulkelio, priėjo prie stalo. Priėjo ir pradejo kassin ką niurnėti.

— Hm?..... jei mylšta, duokit, Allahas jums uz tai ant svieto atlygis..... — pratarė.

— Ar mes tau nedavim valgio?

— Ne man, dušele, ne man, katele..... Aš sena..... jaunie-
jie manų užvalgo. Duokit seniai, o tą, ką duosite, Monlair'as ir Nau-
kiras užrašys ir primis jums, kad patys ir užmiršumėte.....

— Nori, kad tau už dyką duotume..... — atsiliepe vienas iš kareivių.

— Ne uduok, oželi, ne uduok..... Moku aš taip užkerēt, kaip kaip josi, niekas tau netruks..... Moku ligas nužadēt, aitei! gi-
liu atminti.....

Turkai per daug apie atėit nesirupina, nes persitinkrę, kad kaip lēmimo kinygose yra užrašyta, taip ir išsiplėdys, niekas neatmainys. Del-
to miliazimas, šaltai senės žodžius išklaušęs, atsakė klausymu, rodyda-
mas akimis į žigonus:

— Ar turi jie muzykę?

— Turi, džanem?..... — atsakė senė.

— Ii..... Štai..... — į kareivius atsigręžė ir klausymu balsė

atsiliepe: — kad taip raki (degtinė)š... ..

Onbali atsiduso, dusavo ir kiti; vienas net sudejavo.

— Ką? — paklausė miliazimas.

— O ką?..... — atsakė vienas, kitas.

— R a k i (degtinė) tai ne š a r a p (vynas)..... — pri-
tarė žigonka. — Pranašas vyną uždraudė geriti. Apie degtinę Ko-
ranas tyli.

— Tai taip — pradejo miliazimas — mehandzas pastatys
mums r a k i, o žigonai grajis, šoks, dainuos..... tai ir — dadurė,
matydamas, kad senė neatsitraukia, — gal ir koksi grajis rasis.

— Gerai, dušele — atsakė senė, — užgrajis ir pašoks.

Atsitraukė. Peto paklausė:

— Kokios degtinės?

— Mastikos... — atsakė miliazimas.

Jo paveldiniai nepriespino, delto už valandos ant stalo atsidurę
pusėtina bonka, šalia šovis su vandeniui ir septyni stikleliai. Stiklelinis
mehandzas iki trečiai daliai pripylė mastika, paskui dapylė vandens.
Tas gėrymas, stačiai sakant, labai gardus ir gyvaskais kvepiantys, rytų
žmones mirtinai nugirdo. Turkai labai jį mėgsta.

Vienkart su atsiradimu ant stalo mastikos atsiliepė žigonų muzi-
ka, vienog ne tokia, kaip Vengrijų, kur žigonai režia maršus, žardžius,
net Liš'o veikalus, bet primityviška, vien tik žyminti takta, su gailin-
ga gaida. Prie grajus buvo tik du instrumentai: švilpnė ir bugnelis.

Vienas žigonas švilpnę apsižėjo, kitas bugnelį į augštą pakėlė ir pa-
kilo ausis draskanti tonai. Po trumpai preliudijai prasidėjo kmini daina,
susidedanti iš punkty, kurių kiekvieno pradžia ir pabaiga buvo, iš ke-
li skartus paantrinamo: „aman“ (deja!)

— Aman, aman, aman — dejava dainorius — mergina tur
juodas akis..... aman, aman, aman.....

— Aman, aman, aman..... tur juodas, kaip anglis, akis.....
aman, aman, aman.....

Ir taip toliaus — ir netinia delko, bedainuojant apie juodas
akis, išėjo viena žigonka, apėjo aplinkui, o kada deėjo iki tai vietai,
iš kur išėjo, išlindo kita, paskui tokiu pat budu trečia, ketvirta ir penk-
ta. Terp jų penkių, skudurias apsikarsėsių motery, dvi išrodė dar
ant mergūčių. Visos buvo sunykę, sumenkę, juodbruvės, dantys bal-
ti, akys kaip karūtišę žėruojančios, juodi plaukai susivelę. Išėjo pr-
dejo jos šokinėti, tampytis, priduosomas savo judėjimams nepritinkan-
čius padėjimus. Turkams tas didėliai patiko, ypač kaip moterys beki-
kinėdomas sukosi' atszakodavo ir padais basv kojų pliaukšėjo, tartum
kas kirsty plastaka per žandą. Darė tas didėlį efektą. Turkai, mastiką
gerdami gėrėjosi.

Regykla vicnog pasibaigė ir sena žigonka vėl prie stalelio priėjo.

— Pinigų nori? — atsiliepė miliazimas — pinigų..... uht

— Ir paklauso. — Dėlko be meikos vaikščiote?

— Nustipo mums, dušele, meška nustipo. — atsakė atsidus-
dama.

— Kad mešką matyčiau, tai kokį pinigėlį duočiau.....

— Ir aš duočiau — atsiliepe vienas kareivis.

— Ir aš..... — paantrino paeilui kiti.

Čionais onbali miliazimą palengva stuktėjo ir į julta parodė.

— Eh? kas?... — paklausė miliazimas.

— Koksi žmogus..... Ar ne komita?

Miliazimas išsiūrejo ir mostelėjęs ranka vienam kareiviui, liepe
jam apsiginklaviuam stoti. Kareivis, palėpimą išpildė — atsistėjo,
kelisry atsikrankė, pažėmė laudyklę ir vos tik pasikirtu vietoj atsisto-
jo, prie mehanos priėjo kelivias kurio pavirštinė išžiura nieko paš' eiti-
nio neišdavo. Buvo apsiavęs skurinėm naginėm ant autų, kuriose: totai
buvo apvyntos kojos iki kelių, apšvilkęs nedailum kaimiečių apsi-
vilktuvu iš storos materjos, vadinamu h a b a; ant galvos užsimovęs,
avine kepure, k i l p a k u vadinama, kuri per savo povyzd' darė jį
panašum į vaikščiotojį grybą. Jo nerangumas juo labiaus krito į aki,
kad išrodė neanturiliku, tik lyg pavirštinė žievė, širėtyčių už-
angus, arba tyčia užtraukta. Net kvailokas veido susiraukimas netiko
prie akių, iš kurių jie ne išminti, tai supratumas ant žorjo.

Kada tas žmogus prisartinio, svyrtydamas antrę storių, kaip
antis, kareivis buktelėjo:

— D u r (stok)l..... megik prisartint!.....

Kelivis sustojo, iš po kepurės apsidairė su veidu žmogaus, ne-
žinančio ką daryti.

— G i e l b u r d ' a (eik! žion)! — šaukė sargybos ka-
reivis.

Vyriškis nutengė kelis žingsnius. Kareivis jį už sprando pa-
ėmė, prie stalelio privėdė ir paleido. Miliazimas jį akimis pervedė,
ir kad mastikos butų negėręs, gal butų ir užtėmijęs, kad jis iš po kepu-
rės smarkiai dirbtelėjo į mehandza, o mehandzas jam akimis atsakė.
Susiūneko, kaip butų žodžiais šnekejęs, — buvo klausyamas, buvo at-
sakymas. Bet niekas to nežėmėjo ir užtėmty negėjo, jei bent ži-
gonka, jei gerai butų į akis tėjimus. Ji vienog žiūrėjo tik į atėivi, pa-
gailaus prisistėjo jam, vienog, rodos, nieko nežėmėjo.

— Tu iš kur? — paklausė miliazimas.

Vyriškis koja nuo kojos perstojo, galvą nulenkė ir atsakė.

— Aš..... e... aš... o... iš ppoja-nos.....

Labai miktėjo.

— Kuom užsimai?

— Avvvis ggganau.....

(Toliaus)but).

Budas iszimokinimo angliszkos kalbos.

Angliszka kalba turi 26 literas. isz kurių a, e, i, o, u yra sanbalsės (vocals) y ir v yra kaipo sanbalsės ir pusbalsės (Consonants) vartojamos; kitos visos yra pusbalsės. Literas angliszkoje kalboje nesitaria taip kaip lietuviszkoje, bet sziokiu budu:

A	tariasi	ei	N	tariasi	en
B		bi	O		o
C		si	P		pi
D		di	Q		kiu.
E		i	R		ar
F		ef	S		es
G		dži	T		tu
H		ecz	U		ju
I		ai	V		vi
J		džee	W		dobiu
K		kee	X		eks.
L		ei	Y		uai
M		em	Z		zi

SANBALSĖS ANGLISZKOJE KALBOJE YRA VYAIRIAI ISTARIAMOS, TEIP:

Litera A tariasi:

1). Kaipo dvi a (aa)

Are	isztark	aar	reiszkia	yra
Car		kaar		vezimas
Dark		daark		tamsus
Far		faar		tolimas
Garden		gaarden		dartas
Hard		haard		kietas
Star		staar		zvaigždė
Tar		taar		smala
Palm		paam		palme
Father		faater		tevas.

2). Kaipo o.

Swamp	isztark	suomp	reiszkia	purvas
Swan		suon		gulbė
Wad		wad		vata
Wash		uosh		plauti
Swallow		suollo		blezdinga, kregždė

3). Kaipo dvi o (oo).

All	isztark	ool	reiszkia	visas
Bald		boold		plikas
Ball		bool		balius
Call		kooll		aplankymas

4). Kaipo e trumpa.

Add	isztark	edd	reiszkia pridėti, priskaityti
And		end	
Any		eni	kas nors
Black		blek	juodas
Candle		kendli	zvakė
Ask		esk	klausti, praszyti
Cat		ket	katė
Chance		czenz	proga, atsitikimas
Dance		denz	szoki
Fat		fet	riebus
Fast		fest	greitas
Grass		gres	zole
Man		men	zmogus, vyras
Many		meni	daugelis
Mryar		merri	zenytis

Kaipo ci*)

Cane	isztark	kein	reiszkia	lazda
Fame		feim		gera garbė
Fate		feit		liosas, dajis
Game		geim		grajus
Haste		heist		skubinimas
Hate		heit		neapykanta
Late		leit		
Made		meid		padaryta
Name		neim		vardas
Rage		reidz		p ktadarystė
Paper		peiper		popiera
Table		teibl		stalas
6). Kaipo e ilga (pusiau e pusiau a).				
Bare	isztark	ber	reiszkia	nuogas
Care		ker		storonė
Hare		her		zuikis, kiskis
Mare		mer		kumclė
Ware		ver		tavoras
Parents		perents		gimdytojai, tėvai
Age	tariasi	kaipo	lietuviszkoje	kalboje eda.
Cabbage	isztark	kebidz	reiszkia	kopustas
Damage		demidz		skriauda, bledis
Message		mesidz		pasiniimas
Postage		postidz		markės ant laiszko
Village		vilidz		kaimas

AI, ISZTARIAI VYAIRIAI, IR TEIP:

AI 1). Kaipo ei.

Aid	isztark	eid	reiszkia	pagelba.
Pail		peil		viedras
Rain		rein		lietus
Air		eir		oras
Pair		peir		pora.
2). Kaipo e.				
Said		sed		sakė (jis)
Again		egen		vel
Against		egenst		priesz
Aforsaid		coorsed		pirmiau iszreisksta.

A i n tariasi kaipo viena litera n**).

Britain		britn		Britanija
Captain		keptn		kapitonas
Certain		soertn		tikras
Mountain,		mountn		kalmas

Au 1). Tariasi kaipo a.

Aunt		ant		teta
Laugh		laf		juoktis
Laughter		lafter		juokai

2). Kaipo dvi o (oo).

Cause		koz		priezastis
Fault		foolt		kalbybė
Tooth		toot		(jis) mokino
Aw tariasi kaipo dvi o (oo).				
Law		loo		prova, tiesa
Saw		soo		pjuklas.

* Pasargu: e (su lenkeliu) iszitariai figat, e (be zenk.) iszitariai trumpai.

** Nuryjiant e.

(Toliaus bus.)

Naujausias knygos.

Pamokslai Grazių Zmonių, kun. A. Totoriaus. Atspauda isz „Dirvos“ kasztu kun. A. Miluko ir Vytauto. Shenandoah, Pa.

Yra tai trumpos, bet labai grazios ir naudingos mūsu zmonėms apyskėlis. Knyga visatina uzstara nauja idant ja nusipirkti ir perskaityti. Kasztuoja 60 centų ant paprastos popieros, ant geresnės 75 c.

KNYGOS

gaunamos „ZVAIGZDES“ Spaustuvaje.

- Basanavicius Dr. J. Medega masytuiszki vaistinkystai. Shenandoah, Pa. 1898 m. pusi. 28 su 2 autorius paveikslais 40 c.
- Lietuviszki Prankiszkos stotijos. Shenandoah, Pa. 1898 m. pusi. 123..... 60
- Lietuviszkos pasakos pusi. 192 pasaky 200..... 1,50
- Bernatavicius. Pajauta Laidieka dukte arba Lietuva XIV szimt. metjeje. Litoriszka apysaka knyga I. Shenandoah, Pa. 1898 m. pusi. 155..... 60
- Kun. A. Burbos Prankiszkai rasztai. Labai grazios apyskėlios. Naujas perseniimas. Shenandoah, Pa. 1900 m. pusi. 150..... 80
- Dankiszkos dainos. Traki paviete uzraszytos..... 75
- Kristijonas Dzelaitis. Rasztai. K-turi meto laikai. Shenandoah, Pa. 1897 m. pusi. 134 40
- Kataliki Baiznycia ir molokas pagal prof. Zalna..... 50
- Ir Jonas. Lietuviszki dainiai pradzieje XIX szimtojeje. Kinaszki ir tautiszkas priodas. Shenandoah, Pa. 1888 m. pusi. 53 40
- Medega Simano Daukasto biografijs. Sa 14 paveikslėliu. Shenandoah, Pa. 1898 m. pusi. 128 preke..... 1,00
- Milukas kun. A. Rankvedis. Senoviszkos Istories pagal Fisherį T. Gausit ir kitus. Knyga I. Byco szaly su 14 paveikslėliu. Shenandoah, Pa. 1898 m. 50
- Rankvedis Senoviszkos Istories. Knyga II pagal Fisherį ir kitus su paveikslėliais, Shenandoah, Pa. 1898 m. preke..... 40
- Lietuviszkos Albumas. Dalis I. Paveikslai istoriszkai vietų ir kitokiu. Ir paveikslai lietuviszku nauju ir iszdarbiu. Shenandoah, Pa. 1900 m. preke..... 50
- Neris P. Populiariszkas rankvedis. Fizikos, su ilustracijoms. Shenandoah, Pa. 1899 m. pusi. 192 preke..... 75
- Rudzeviciute M. Anina Vilis. Apysaka. Lietuviszka vertė J. Onos Montvira. Shenandoah, Pa. 1898 m. pusi. 169 preke..... 75
- Sienkievicius H. Tvanas. Vertė K. A. K. dalis I. Shenandoah, Pa. 1900 m. pusi. 178..... 80
- Tvanas. Dalis II. Shenandoah, Pa. 1900 m. pusi. 194. Puikusias apysaka lietuviszkoje kalboje 60
- Dionos pjeskotojai. Lituviszka iszgrulė V. Stagams. Shenandoah, Pa. 1897 m. pusi. 82. 35
- Schmidt. Valducia apysaka. Lietuviszka iszgrulė kun. A. Milukas. Shenandoah, Pa. 1901 m. preke..... 25
- Pabrėcia kun. A. Botanika, arba taiiszius augumini. Shenandoah, Pa. 1900 m. pusi. 166 1,00
- alancziusztas. vysk. M. Zemaitiu Vyskupystė. Antra laida. Shenandoah, Pa. pusi. 247 1,00
- Du broliai. Atsitikimas isz paskutiniu Turky su Maskoi ties karės. Vertė A. J. K. 1897 m. Shenandoah, Pa. pusi. 121..... 3

Kankinimas Katalikų Lietuvių sąj. bei ir Krievijose. Del Lietuviško teatro. Parašė Alkemonis. Plymouth, Pa. 1898 m. pusl. 39 prekė.....20

Padaujimas Lietuvių tantos Rusų visųpatsyėje. Išsiskoj kalboj prekė.....1,00

Stacijos arba Kryžius kelias į namą kun. A. Bartus. Plymouth, Pa. klebono. 1897 m. prekė.....10

Antanas. Apyšaka B. Pruso. Iš lenkiskio vertė Selimas. ir K. Moyno ir kun. Pabistos laisz kai pas S. Daukanta. Shenandoah, Pa. 1897 m. prekė.....15

Paskutinės Muzikos. Iš lenkiskio Shenandoah, Pa. 1897 m. pusl 45 prekė.....20

Lietuviškos Kanklės. Shenandoah Pa. 1897 m. prekė.....5

Kun A. Totorius. Pamokslai gery žmonių. Shenandoah, Pa. 1900 pusl. 95 prekė.....60

Ant persėmės popierios.....75

Lietuviškos Album. s I laida Shenandoah, Pa. 1898 m.50

VIENATINE HALE.
Lietuviška Svetainė

Užoga del i etuviu.
Visada svieses gardos alus, gėrtau- ai likusiai ir kiti gėr. mai.
Poilste. Gardus
bells. Ciga-rat.
Sald. del mit-ogų, vėsi-lijų ir s to ly- sė-ovų dži-ka. Išsio dūciem vėsi-kinose r-ikaluose, isvaim ut amerikieciškaz p-pletas, pasidū dūti i kartinovę ir t. t.

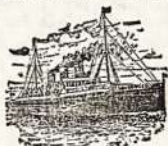
A. P. Adams ir A. W. Zaluskas
102 Grand Str. Brooklyn, N. Y.

Bischof, Bialy & House

addrs. 14 north
N. no Staats-Zeitung, prie užrašo vino ant Brooklyn tito, prinazl City Hall
N. w York

Minerame pinigų | visą dalį svieto pigel saugel ir greitai

LAIVYB

dirueziuaus.

Iszuodame Szipkortes (laivakortes) ant greic laisvų li-ivų i kraju važinėjantoms ir iszuimeziamė szipkorte del atvažiuotimo isz krajaus i Amerika, Bankoje savo visados laikome daugybė pinigu del iszmainymo, kaip tai:

Maskolijos rublių, Vokietijos markų, Austrijos guldenų

Isbar siaziam pinigus tiesiog i namus. via (Express)

100 rublių	100	\$2.50	reguliarizke i. Iro	\$30	
50	\$26.50	Antverpa	\$28	
25	\$13.28	Isz N. Y.	Rotterdam	\$28	
20	\$10.75	Isz Bremen	New York	ant greitai-ivo	
15	\$8.13	(Express)		\$28.50	
10	\$5.50	Isz Bremen	N. Y.	ant regularis ko lai- v	\$28.50
5	\$2.88		\$28.50	

Szipkortes (laivakortė) i Europą. Isz Eunkargo i New York ant greitai-vo New York i Bremen ant reguli-vo laivio Isz Bremen ant regularizke laivo \$34. —
.. .. . ant reguli-vo \$30 Isz Antverpa i New York \$31.50
Isz New York i Hamburg ant greitai-vo Isz Rotterdam i New York \$31.50

Del atvažiuo-ant. Dėvies pasak. i

Bischoffs Banking House

2 Centre str. Ulnasts Ze-tung Building New-York
Nedėliu bankas izvėra nuo 10 iki 12 atymal.

„DIRVA“

Svarbiausias moksliskas ir literatiskas
bertaininis laikraštis pavidale
knygutes talpina

Svarbiausius straipsnius, turizinius ir mokslišką ir literat. ską vertę: aperezinius, apyšakas, rankius doims, pasaky, mokslis ir rankvedimus, tinkamus lietuviziskoms m-kal-oms. (kada tos bus užvestos) ir t. t.

Katna Dirvos knyzele p-puosta iliustracijoms. Popiera randojama ku-gerlausia, kad pavesimtinė i-zdijna. Irgiai kaip ir nisyje, idėjos rasaty didij garb lietuviziskos masylioms.

Ko kas praktinis lie uvyje privo-vo papuoziati savo namą DIRVOS knyze-omis
DIRVA kasztojeja Amerikoje \$2 ant m-ty: Prusuose su priajuntimu ki Maskolijos parutezioi 6 markas.

Tautiečiai turistinkaszius savo arbu kitų, n-galėdami jį atspau- diti, tesikreija i Dirvos redakciją, kuri knuopukavioje formoje par- davs visomenei jį veikalus.

Patriotiziskos draugystės (Amerikoje ir Europoje) Dirvos puldikoci- jus grauna užsumazjina prekė, imdami ko-ss ir kėlo-diką egzempliarių.

Rasant ir siuzemant pinigų ar -nuzius reikia adresuofi.
Rev. A. M. Mikukas,
Shenandoah, Pa. U. S. A.

NAUJAI INTAISYTA

ŽVAIGŽDES

★ SPAUSTUVE ★

Atlieka visokius drukoriszkus darbus gerai, pigiai ir greitai:

DRUKUOJA KNYGAS, VISOKIUS BILJETUS, CIRKULIORIUS, PLAKATUS, KONSTITUCIJAS DEL DRAUGYSZIU, GROMATAS, VISITING IR BUSINESS GARDS, ABELNAI ATLIEKA VISOKIUS DRUKORISZKUS DARBUS.

Kas darba paves, nesigrandys.

★ ★ ★
SPAUSTUVE YRA PO NUMARU
94 GRAND ST.,
BROOKLYN, N. Y.

FR. PUJSTET & CO.

Atliekti visobkims drukoriszkus dar-
bus del szvento Tevo ir szv.
Ritu i Kongregacijos.

Iszduoda ir parduodada knygas visokiose kalbose, kaip tai:
lotyniszkoje, prancuziszkoje, angliszkoje, vokiszkoje, len-
kiszkoje, e. lietuviszkoje ir kitose.
Dirba pas save ir pargabena isz uimarcis visokius baz-
nytinius dailtus kaip p. tai: arnotus, kopas, kielikus, lik-
torius, szszventuju stovylas ir t. t.

Teipgi jarduoda Szzkaplierius, Razanczius, ignoseltus
ir visakiurus szentuju paveklus.

Visus dailtus laiko ko co geriausias, o parduoda ko pigiausia.

52 Barclay str.
New York.

TELEPHONE E 4348 OTLAND.

Turi didelis skledus, Rydymus, Rotisbena's Cieriniai ir New York's.

LIETO VIIVISZKA APTEKA

IR

BROOKLYNO PACZTA,

(S. S. S. No. 23.)

Pilna visokių aptiekoirvizioku tavoru. Turi visokių Europisz-
ku ir Amerikoiszku zy gyduluu kaip ta isisiznuznia lietu-
viszka TKAANKA ir ir teip visakiu deliu, szkamu — ko-
ku ant svieto ro nandisi ir nuo vbo'iu ligu.

Aptiekoj visada galimalia szantkt daktara uz dyka.

Atviziokontions per gr gromata sprazantions savo ligz
duoda vislas ir prisiuzesz gydulies per paczta arba ex-
pressu. Aptiekoj gal ma ma susikabeti lietuviszka, lenkisz-
ka, ruziska, vokiszkaiki, angliszka ir visokiom kalbom.
Receptu anadem emu va visokių daktaru Ameroniszku ir
Europiszku.

Money Orders ir registriatavotes gromatas galite siust iz-
cezonis.

64 Grand Str., Jr., Brooklyd, N. Y.

Carl A. I Buchbinder,

TELEPHONE C A 31 L 3436 WILLIAMSBURGH.

Dr. Leonard Landes,

Lietuviziskas Daktaras.

134 E. 24 Ul.

New York.

Garsingas gydytojas vyrizskų ir moterizskų ligų. Mo-
kinosi universitete New Yorko; praktikavo ligonluciuose:
Wiedniuje, Berlyne, karaliszkoje mokykloje Londone, buvo
perdėtinis mokslo Lebanon. Balleue, Port Graduate
Hospital College ir t. t.

Uztikrina iszgydymą

visų slaptų ir paprastų ligų, kaip tai: plauzių, kepe-
nių, skaudėjimą vidurių, gelsos, nepomiej, apalpiną, skau-
dulius, zizias, tyrimą, moteriziskas ligas ir nevaisingumą.
Gydymui nervizskų ligų reikia naudoti elektrinius prietaisus.

Ligas Lytiszku Daliu

iszgydysiu j keles dienas. Tipogai Egos pilvo, uzdegi-
mą žarnų, ir zdelivimą pieno, skaudėjimą lūpų, nosies, akių,
ausų, nustojimą pojūčių ir t. t. Iszgydymą užtikrinu k-ek-
viename asitikiune. Chroniziskas ligas gydlau passekmingai,
ir slepiamas ligas užlaikau slapybėje.

Dr. Leonard Landes,

134 E. 24th Str., Cor. Lexington Ave

PASAJGA

Office valand s:

{ nuo 9 ry. o. iki 1 p. pietų
nuo 5 p. pietų, iki 8 v. nr.

No. telefonis: nuo 8 iki 10j val. ryto: nuo 2 iki 4 val. po piet.

RODA PER GROMATIS DYKAL.

Uzpraszytami gydylklas prisiuskit \$1.00.

Juigu sergi, tai paraszky kiek turi metų, kiek sve-
ri ir paraszky savo liga, o asz prisiusiu gydylklas kuriomis isz-
sigydysiu.

Tikrai gryna Altoriaus Vyna

— GAUSITE PAS —
BARNSTON Tea Co
6 BARCLAY STR.

New York'e.
Importuoja ie rusisz-
ka arbata, kava ir vi-
soki vyna.

Jurgio Hoffmano Aptieka
103 Grand str.
Brooklyn, N. Y.

(Tik jo išleidžiamas).

Pats paralytojas ir laikytojas
trejankos ant visos Amerikos, pu-
daryta iš penkes desimtis dviejų
visokių auguolių ir žolių, kokios
tik randasi ant žemės. Parduoda
retalščukū, svarų už viena dolerį,
ir teipgi parduoda ketvirta dali
svaro už 25 centus už paka, ir
pardavinėja laikytojams trejankos,
kiek kstras reikalauja, desimtis
svarų už \$6.00.

Visados ym ant rankos, ir laikyti
pagal senoviszką ir europiejišką
madą, aptiekoj raudasi, kaip tai
herba, žolig ir teip toliaus.

Kas tik reikalaujate virsz mi-
nėtų gydolių, galite siusti pinigus
per Money Order, o asz jum pri-
siustu per expres reikalingu daik-
tu. Hoffmano Reumatizmo gy-
dulis \$2.00, tikras išgydinimas;
Hoffmano plaučių gydulkro-
pės dėl kraujo, dvidešimta viena
gydulkrope ir dženų už 13 centų.
Hoffmano kosulio maszimas 25
centai.

LIETUVISZKAS

PERKRAUTIMOJAS,
Simonas Kraujutaitis.

Perkraustu daiktus iš vieno
viesto į kitą, parduodu anglis
ir malkas po kiek kas reikalauja
ir tai daug pigiaus negu kiti. Teipgi
užlaikau krautuve puikių cigaru
ir poperosų. Reikale medžiui nei-
ti pas svetintauti.

S. KRACJUTAITIS
97 N. 4th str.
Brooklyn, N. Y.

Didele krautuve Czeveryku.

J. MARTINAUCIŪ.
Kur galima išsirinkti tokias
czeverykus, kokių reikia vyrams,
moterius ir vaikams už pigiausių
prekę ir tokių gerų nekur negausi-
site kaip pas

J. MARTINAITI
79 Grand str.
Brooklyn, N. Y.

Lietuviskas Cigaru Dirbejas

Dirbu cigarus iš geriausio Ha-
vanos tabako ir parduodu ir saliu-
nus, sztorus, drangų stėmus ant ba-
lių ir pikoryų. Tautiečiai reika-
le neikite kitur, nes pas mano gan-
site ir geriaus negu kur kitur.

Vincas Varnaitis
127 N. 3th str.
Brooklyn, N. Y.

LIETUVISZKA Groserne

Užlaikau visokius sviežius val-
gomus daiktus, kaip tai mėsa,
kiausieninis, sviestų, visokių šesz-
rų ir tt. Kas nor ger valgomu
daiktu ir pigiai nusipirkti, tegul
ateina pas mane.

IMPOLITAS VASILIAUCKAS
57 N. 1st str.
Brooklyn, N. Y.

Klasykit!

Ar reikia Tamis- tai dziegorelio?

Jei teip, tai sueik pas JUOZA
MATUTI, o gausi kokį tik norėsi
ir daug pigiaus negu kitur. Apart
to Matutis turi didele krautuvę
žiedų, lengvųjų, masziniųjų
drukavojimui gramutu, visokių
abroziųjų ir didelių abrozų, viso-
kių knygų, maldinų ir istorijų ir
t. t.

JUOZAS MATUTIS
112 Grand str.
BROOKLYN, N. Y.

Lietuviszka Krautuve visokiu siuvamu

Maszinu.

maszinų ir taisau.

G. Matulevich,
256 Grand str.
BROOKLYN, N. Y.

GERIAUSIA UZEIGA! PAS

Petra Drangolį

Užlaiko geriausius trunkus, ci-
gasus ir užkandžius, teipgi sutei-
kia geras rotas visokioms reika-
luose dėl savo tautiečių.
73 Grand str. Brooklyn, N. Y.
Visi pas savo tautiečių!

Mateuszkas Videika

Lietuviskas darbo agentas.

Kas nor gauti gerą darbą, tegul
kreipiasi prie manęs.
Apart to turiu puikią dalelę sa-
vadinamą „Washington Lab.“ dėl
teatru, ve-tuviu, laliu ir šezp
paslinkiminių. Apie gerų nu-
merik nūi sakyti, nes visi žino jų
gerumą.

M. VIDEIKA
154 Clinton ave. arti Claremont av.
MASPETH, L. J.

PALACE HALL, HENRY GERKEN Prop.

89 - 93 GRAND STR., B'klyn, N. Y.
Svetainė parsamdoma dėl v. selijū,
balių, koncertų ir t. t.
Gėrymai geriausi ir už pigiausių
prekę.

Pirmos klasos Hotelį UŽLAIKO SCRANTON'E P. LIPAVICZIA.

Geriausia užeiga ir rotos vieta 68 lie-
vytų. Pirmos klasos vienkį gėrymas
cigarat. Laivakortes talpogai pardu-
ant geriausiu lantų.
Nepamirskite, jog Hotelis
Petro Lipavicziaus,
po No. 1837 N. Main Ave.

Pirmutine Lietuvisz- ka Traukutve Fotografiju.

Ir malevonė visokių abrozų:
traukiu Fotografijas visokias, pi-
ges ir branges, kokias tik pasida-
boja. Darbą patys pagir-it, prieg-
tam mokinu saizų brangų darbą
kas tik tai geidžia, nes tai yra la-
bai geras remedies, su gruoduo
BENSON
370 Bedford ave.
Brooklyn, N. Y.

Dėl trunkimo fotografijų vis
tiems ar lyja ar grauz; azikioms
diesoms ir nedeliose nuo 8 ryt-
metelijū iki vakore alarn.

!!! K N Y G U !!!

Lietuviskas knigas parduodu
kopijizius. Užprasiant jų katalo-
gų reik įdėti ir gramatų marke už
5 c. papieriniai pinigai siunzija ir
registruotoj gramotų. Adresas:

W. KALVAITIS,
TILSIT, Ostrp. Germany.

LIETUVISZKA BUCZER N. ir Groserne.

Užlaikau svieziausią mėsa ir
kitus valgomus daiktus tik galima
gauti groserztorijje ir parduodu
daug pigiau, negu kiti.

Juozas Boleviczius
53 Greenpoint Ave.
BLISSVILLE, L. J.

JAMES J. MCGINTY

LAI DOTOJAS LAVONU IR BALSAMAVOTOJAS
PRIE LIETUVISZKOS PARAPIJOS BROOKLYNE.

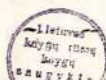
Laidoja ant visokių
kapiniu.

PARSAMDO KARISTAS ANT SZERMENU, VESELIU IR
KITOSE REIKALUOSE LABAI PIGIAL
Gyvenimas ir kancelarija po No. 72 South 2-nd Str.
Stons po No. 76 North 1-nd Str., Brooklyn, N. Y.

Stonia atdara diena ir nakti.

Telefonas 539 William-burgh.

1101844